

1 Sámuel 1-10

Ez a könyv Sámuel életét mutatja be, aki az utolsó bíra volt Izraelben, és utána a királyok következtek.

Volt egy Rámátaim-Cófimból, az Efraim hegyvidékéről való ember, akinek Elkána volt a neve; efráti volt, Jeróhámnak a fia, aki Elihú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt.

Két felesége volt; egyiknek a neve Anna, másiknak a neve Peninná volt. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei.

Ez az ember évenként fölment városából Silóba, hogy imádkozzék és áldozzék a Seregek URának. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás volt az ÚR papja.

Amikor eljött az a nap, amelyen Elkána áldozni szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának, meg mindegyik fiának és lányának.

Annának nagyobb részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az ÚR bezárta a méhét.

A poligámiában élő Elkána egyik feleségét jobban szerette, mint a másikat, de Annának nem lehettek gyerekei.

Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az ÚR bezárta a méhét.

Így történt ez évről évre, valahányszor fölment az ÚR házába, így bosszantotta őt.

Pedig ez a nagy ünnepeken történt, amikor az Úr azt szerette volna, hogy mindenki örvendezzen és Őt ünnepelje és imádjja.

Ő meg csak sírt, és nem evett semmit.

Akkor ezt mondta neki a férje, Elkána: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál?

Egyszer Anna fölkel, miután ettek és ittak Silóban. Éli pap meg ott ült egy széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál.

Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az ÚRhoz, és keservesen sírt.

Azután erős fogadalmat tett, és ezt mondta: Seregek URa! Ha részvétellel tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét!

Gyakran imádkozunk, és azon tűnődünk, hogy vajon miért nem lelnek imáink azonnali válaszra. Anna is nagyon sok ideje imádkozhatott egy fiúgyerekért anélkül, hogy választ kapott volna. Ennek az oka az, hogy Isten az Ő céljaival összhangba akar állítani mielőtt válaszolna. A Biblia szerint: *az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.*

Annával kapcsolatban is arra várt Isten, hogy teljesen Isten céljainak megfelelő állapotba kerüljön. Istennek szüksége volt egy emberre, aki Izraelt keresztülvezesse a változás nehéz napjain. Olyan ember kellett, akivel beszélni tudott, és aki az Ő nevében beszélt az emberekkel, mert ebben az időben nagyon ritkán tudott szólni, mert senkinek nem volt nyitva a füle az Ő szavára. Végre Anna ezt mondta:

Ha részvétellel tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom.

Ez volt Isten célja, és ekkor meg is válaszolta az imádságát. De gyakran azért is késlekedik Isten, hogy végül többet adhasson, mint amennyit kértünk, vagy azért, hogy azt, amit ad az Ő céljaira használjuk fel.

Gyakran nem tudjuk, hogy hogyan kell imádkozni, mert sokszor magunkra gondolunk, amikor kérünk. Jakab azt mondja, hogy:

ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.

Legtöbbször Istent Téralópaként kezeljük, és nem rá gondolunk, amikor imádkozunk, hanem saját magunkra. A Biblia szerint, ha valamit az Ő akarata szerint kérünk, akkor azt meghallja, és megadja nekünk.

Anna sokáig azért kérte a gyereket, mert már elege volt abból, hogy a másik asszony mindig csak ugratja őt, és azt akarta, hogy saját gyereke legyen, hogy ő is babusgathassa, táplálja, hogy ő is anya legyen. De Isten addig dolgozott a szívében, amíg Isten céljaival összhangba került, és az imádkozta, hogy vissza fogja adni a gyereket Isten céljainak megvalósítására.

Mivel hosszasan imádkozott az ÚR színe előtt, Éli figyelte az asszony száját. Anna magában beszélt, csak ajka mozgott, de hangja nem hallatszott. Ezért Éli azt gondolta, hogy részeg,

és ezt mondta neki: Meddig tart még a részegséged? Józanodj ki mámorodból!

Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt.

Ne tartsd szolgálólányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig.

Éli így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit kértél tőle!

Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálólányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca.

Anna elhitte az Úr szavát, és többé már nem volt szomorú. A hite megváltoztatta, mert elhitte, hogy az Úr gyereket fog adni neki, annak ellenére, hogy eddig nem volt neki egy sem. Ez mutatja meg a hit hozzáállását: már a beteljesedés előtt úgy cselekszik, mintha már megvolna az, amit kért. Nem volt többé szomorú, hanem úgy örült, mintha már beteljesült volna a kérése.

Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkána a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá.

Egy idő múlva Anna teherbe esett, fiút szült, és elnevezte Sámuelnek, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt.

És mikor fölment az az ember, Elkána, egész háza népével, hogy bemutassa az ÚRnak az évenkénti áldozatot, és teljesítse fogadalmát,

Anna nem ment el, hanem ezt mondta férjének: Majd az elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az ÚR előtt, és végleg ott maradjon.

A férje, Elkána ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod. Maradj itthon, amíg elválasztod. Csak az ÚR tartsa meg ígéretét! Otthon maradt tehát az asszony, és szoptatta a fiát, míg el nem választotta.

Miután elválasztotta, elvitte magával, és vele együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet, meg egy tömlő bort, és bevitte az ÚR házába, Silóba. A gyermek még kicsiny volt.

Akkor levágták a bikát, a gyermeket pedig bevitték Élihez.

Az asszony ezt mondta: Kérlek, uram! A te életedre esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted és imádkozott az ÚRhoz.

Ezért a gyermekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.

Sokszor megtörtént már itt is, a Calvary Chapelben, hogy fiatal párok gyereket szerettek volna, de már régi házasok voltak, és eddig ne jött össze nekik. Kézrátétellel imádkoztunk értük, és egy-két év múlva jöttek, és mutatták, hogy itt van az a gyerek, akiért imádkoztunk! Isten megválaszolta az imákat és megáldotta az otthonukat gyerekekkel.

Ezért a gyermekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.

Én viszont felajánlom az ÚRnak. Legyen egész életére felajánlva az ÚRnak! És ott imádták az URat.

Innen származik a gyerekek Úrnak való felajánlása. Meg szoktuk kérni az Urat, hogy áldja meg őket, mert felismerjük, hogy a gyerekek az Istentől jövő ajándékok, és ezért visszaadjuk neki az Ő céljaira, hogy Őt szolgálják a gyerekek egész életükben.

Viszont nem ismerek egyetlen olyan igerészt sem, ahol a gyerekek megkeresztelkedéséről lenne szó. A bemerítkezés egy tudatos felnőtt lépés kell legyen.

A Bibliában két helyen fordul elő a megkeresztelkedés, azaz a bemerítkezés:

„Térjete meg, és merítkezzetek be” – vajon egy kisgyerek meg tud-e térni a bűneiből? Márk evangéliumában ezt olvashatjuk: „Ő, aki hisz, és bemerítkezik...” – a gyerekek nem fogják fel, hogy mi a hit.

De ez nem azt jelenti, hogy ha meghalnak, akkor elvesztek volna. Biztos vagyok benne, hogy ha egy keresztény család gyereke a felnőtt kora előtt meghal, akkor megváltottként hal meg. Az 1 Korintus 7.-ik fejezet ezt tanítja:

Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek.

A hívő szülő hite befedi a gyereket is. És mi van a nem hívő gyerekekkel? Nem tudom, mert ha a Biblia nem szól erről, és így én sem szólhatok. De azt tudom, hogy Isten igazságos, és egyetlen ember sem fogja az ítélet után azt mondani, hogy Ő igazságtalanul bánt vele. Mindenkivel igazságosan fog bánni, erről minden kétséget kizáróan meg vagyok győződve.

Amikor Jézus született, akkor bemutatták az Úr előtt a templomban, és az áldozatokat is elhozták érte az Úr házába. De itt is az volt a lényeg, hogy az Úrnak adták át az életét, hogy az Ő céljaira használhassa egész életében.

Nagyon jó dolog, ha a szülők az Úrnak ajánlják gyerekeiket. Igaz, hogy amikor már elég idősök lesznek, akkor saját maguk is meg kell hozzák az erre vonatkozó döntést, mert a szülők odaszánása nem jelenti azt, hogy ők felnőtt korukban is egyetértenek ezzel a céllal. De remélhetőleg arra már annyi lelki táplálékot kapnak, hogy nem fognak letérni a hit útjáról.

A gyerekek esetében nemcsak a felajánlás a fontos, hisz a szülő felelőssége az is, hogy az Úr félelmében és ismeretére nevelje fel a gyermekeit, és idősebb korokra elültesse az Úr dolgait az agyába.

Anna imája következik, amely megmutatja számunkra az Ő lelki mélységét. Mária is ismerhette Anna imáját, mert amikor Erzsébethez jött, és kifejezte örömét, akkor ehhez nagyon hasonló imát mondott, amelyet érdemes ezzel összehasonlítani. Anna imája:

Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak.

Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk.

Ne beszéljetek oly sokat, büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le.

Nem elég a helyes dolgot megtenni, hanem megfelelő hozzáállás, motiváció is szükséges mindenhez. Jézus ezt mondta:

„Vigyázzatok: a kegyességeteket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyától.”

Tudjuk, hogy egy napon a szívek titkait meg fogja Isten ítélni, mert tudja, hogy mit miért tettünk. Sokan csak azért imádkoznak, hogy mások lássák azt, és ezért semmit nem ér az imájuk Isten szempontjából. Mások ugyanilyen módon adnak, hogy mások tudják azt, és megismerjék őket.

Amikor aztán a mennybe érnek, és keresik a nevüket Isten jutalom-könyvében, akkor nem fogják ott megtalálni, mert az Isten azt fogja mondani, hogy megkapták már a jutalmukat a földön, mert mindenki, aki látta a nyilvános felajánlásukat elmondta, hogy milyen nagyszerű emberek adták ezt. A cselekedetek indítékai sokkal fontosabbak, mint maguk a cselekedetek.

*A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel.
A jóllakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt.*

Anna imájából a visszavágás öröme is kiérezhető.

*Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét.
Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal.
Főlemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, leülteti az előkelőkkel együtt, és főhelyet juttat neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget.*

Ostobaság ennek alapján azt állítani, hogy a Biblia szerint a földet oszlopokra helyezték, hiszen ez egy metafórikus képe a teremtésnek.

Híveinek lábát megörzi, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje.

A zsoltárokból is nagyon sok szó esik arról, hogy Isten megtartja híveinek lábát az elcsúszástól. És mennyire igaz, hogy a saját erőnk nem tesz győztessé minket. Akkor vagyunk a legerősebbek, amikor tisztában vagyunk a gyengeségeinkkel, és akkor vagyunk gyengék, amikor azt hisszük, hogy erősek lettünk, és az Úr nélkül is boldogulunk, és azt gondoljuk, hogy nincs rá szükségünk többé.

Éli pap kapzsi fiainak története következik. Abban az időben az áldozati húst megfőzték, és megették. De miközben a hús főtt, a papok jöttek, és benyúltak a fővő hús közé a kis horgaikkal, és amit kiemeltek az volt a szolgálatuk fizettsége. Éli fiai viszont már akkor odajöttek, amikor még csak szeletelték a húst, és azt mondták, hogy nem akarnak főtt húst, hanem ők megsütik a magukét.

*Éli fiai azonban elvetemült emberek voltak, nem törődtek az ÚRral.
A papok szokása a néppel szemben az volt, hogy ha valaki áldozatot mutatott be, odament a pap szolgája, amikor a húst főzték, kezében a háromágú villával, és beleütötte az üstbe vagy fazékba, bográcsba vagy lábosba, és elvette a pap mindazt, ami a villára akadt. Így bántak egész Izráellel, amikor odajártak Silóba.
Sőt mielőtt elfüstölögtették a kövérjét, odament a pap szolgája, és ezt mondta az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, csak nyersét!
És ha azt felelte neki az az ember, hogy előbb el kell füstölögtetni a kövérjét, és csak azután veheti el, amit megkíván, akkor ezt mondta neki: Most add ide, mert ha nem, erőszakkal is elveszem!*

Igen nagy volt tehát az ifjak vétke az ÚR előtt, mert megutálták az emberek az ÚRnak szóló áldozatot.

Nagyon szörnyű bűn ez az Úr szemében, amikor a hozzáállásunk miatt az emberek elfordulnak Istentől. Az emberek a kapzsiság miatt káromolni kezdik Istent.

Sámuel pedig végezte szolgálatát az ÚR előtt, és ifjú léteére gyolcs éfódot viselt. Anyja kicsiny palástot szokott készíteni, és évről évre elvitte neki, amikor férjével együtt fölment az évenkénti áldozat bemutatására.

Éli pedig megáldotta Elkánát feleségével együtt, és ezt mondta: Adjon neked az ÚR utódot ettől az asszonytól a felajánlott helyett, akit felajánlott az ÚRnak! Azután hazamentek.

És az ÚR rátekintett Annára, s az teherbe esett, és még három fiút és két lányt szült. A gyermek Sámuel pedig az ÚRnál növekedett.

Éli igen öreg volt. Meghallotta, hogy mi mindent tesznek fiai egész Izráellel, és hogy azokkal az asszonyokkal hálnak, akik a kijelentés sátrának a bejáratánál teljesítenek szolgálatot.

Ahelyett, hogy papként Istent képviselték volna, erkölcstelen, bűnös dolgokat tettek.

Ezt mondta nekik: Miért csináltok ilyeneket? Mert hallom gonosz dolgaitokat az egész néptől.

Ne tegyétek, fiaim, mert hallom, hogy nem jó hírt terjesztenek rólatok az ÚR népe előtt.

Ha ember vétkezik ember ellen, akkor Isten a döntőbíró, de ha az ÚR ellen vétkezik valaki, ki merne ott döntőbíró lenni? De nem hallgattak apjuk szavára, mert úgy tetszett az ÚRnak, hogy megöli őket.

A gyermek Sámuel pedig nőttön-nőtt, és kedves volt mind az ÚR előtt, mind az emberek előtt.

És eljött Istennek egy embere Élihez, és így szólt hozzá: Ezt mondta az ÚR: Világosan kijelentettem magamat atyád háza népének, amikor Egyiptomban, a fáraó házában voltak.

Izráel valamennyi törzse közül őt választottam ki a papi tisztségre, hogy feljárjon oltáromhoz, illatáldozatot mutasson be, és viselje az éfódot szíнем előtt. Atyád háza népének adtam Izráel fiainak minden tűzáldozatát.

Miért tapossátok lábbal véresáldozatomat és ételáldozatomat, amelyeket e hajlék számára parancsoltam? Miért becsülöd fiaidat többre, mint engem, és miért hízlaljátok magatokat népem, Izráel minden áldozatának a legjavával?

Ezért így szól az ÚR, Izráel Istene: Bár határozottan megmondtam, hogy a te házad népe, a te családod fog örökké szíнем előtt járni, most mégis így szól az ÚR: Nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak.

Eljön az idő, amikor összetöröm erődet és családod erejét, és nem lesz öreg ember a házadban.

Majd meglátod e hajlék romlását a sok jó helyett, amit tettem volna Izráellel. Bizony nem lesz öreg ember soha a házában. De valakit nem irtok ki oltárom mellől, hogy eposszem a szemed és gyötörjem a lelked, de házad többsége közönséges emberként hal meg. Ez a jel fog bekövetkezni két fiadon, Hofnin és Fineáson: egy napon hálnak meg mindketten. De támasztok majd magamnak hűséges papot, aki szívem és lelkem szerint cselekszik. Építetek neki maradandó házat, és az én fölkenem előtt jár minden időben.

Ez az új papi rendről szóló prófécia, Jézus Krisztusról, Melkisédek rendje szerint.

A 3.-ik fejezet:

Az ifjú Sámuel pedig az ÚR szolgája volt Éli felügyelete alatt. Abban az időben ritkaság volt az ÚR igéje, nem volt gyakran látomás. Egy napon az történt, hogy Éli a szokott helyén feküdt. Szeme már homályosodni kezdett, alig látott. Az Isten mécsese még nem aludt el, és Sámuel ott feküdt az ÚR templomában, ahol az Isten ládája volt. Az ÚR szólította Sámuel, és ő így felelt: Itt vagyok. Majd odafutott Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így válaszolt: Nem hívtalak, menj vissza, feküdj le! Elment tehát, és lefeküdt. De újra szólította az ÚR Sámuel, Sámuel pedig fölkel, odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így felelt: Nem hívtalak, fiam, menj vissza, feküdj le! Sámuel még nem ismerte az URat, mert az ÚR még nem jelentette ki igéjét neki. Az ÚR azonban harmadszor is szólította Sámuel. Ő pedig fölkel, megint odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ekkor értette meg Éli, hogy az ÚR szólítja az ifjút. Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, feküdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, URam, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt a helyére. Az ÚR pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád. Akkor az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Én olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja, belesendül a két füle. Azon a napon beteljesítem Élin mindazt, amit megmondtam háza népéről. Elkezdem, és bevégezem. Mert megjelentettem neki, hogy minden időkre szóló ítéletet tartok háza népén azért a bűnért, amelyről tudta, hogy fiai azzal átkot vonnak magukra, és mégsem fenyegette meg őket.

Erre nagyon oda kell figyeljünk: azért ítélte meg Isten a Éli házat, mert nem fenyegette meg a fiait. Az apák felelőssége, hogy fegyelmezzék gyerekeiket. Éli ezt nem tette meg, és ez lett a következménye:

Ezért megesküdtem Éli háza népének, hogy sohasem lehet kiengesztelni Éli háza népének a bűnét sem véres-, sem ételáldozattal.

Sámuel pedig feküdt egész reggelig, és akkor kitárta az ÚR házának az ajtóit. De Sámuel nem merte megmondani Élinek a látomást.

Éli azonban hívta Sámuelét és ezt mondta: Fiam! Sámuel! Ő pedig felelt: Itt vagyok.

Éli megkérdezte: Mit jelentett ki neked? Ne titkold el előttem! Úgy segítsen meg téged Isten most és ezután is, ahogyan eltitkolsz előttem csak egy szót is mindabból, amit kijelentett neked!

Elmondott azért neki Sámuel mindent, semmit sem titkolt el előtte. Éli pedig ezt mondta: Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát.

Ez az öreg ember megfelelő hozzáállása Isten ítéletéhez.

Sámuel felnövekedett. Az ÚR pedig vele volt, és semmit sem engedett földre hullani igéiből.

És megtudta egész Izráel Dántól Beérsebéig, hogy az ÚR prófétájául rendelte Sámuelét.

Az ÚR még többször is megjelent Silóban azután, hogy kijelentette magát Sámuelnek Silóban az ÚR igéje által.

A 4.-ik fejezetben a filiszteusok megtámadják az izraelieket.

Sámuel beszéde eljutott egész Izráelhez. Izráel azután hadba vonult a filiszteusok ellen, és tábort ütöttek Eben-Háézer mellett, mert a filiszteusok már Afékban táboroztak.

A filiszteusok csatarendbe álltak Izráellel szemben, heves harc kezdődött, és vereséget szenvedett Izráel a filiszteusoktól, akik levágtak a harcmezőn mintegy négyezer embert.

A hadinép visszavonult a táborba, és Izráel vénei ezt mondták: Miért veretett meg ma bennünket az ÚR a filiszteusokkal? Hozzuk el ide Silóból az ÚR szövetségládáját, jöjjön közénk, és szabadítson meg bennünket ellenségeink kezéből!

A szövetség ládáját kezdték amuletként, jószerencse talizmánként használni, és azt gondolták, hogy ha velük van a szövetség ládája, akkor az szerencsét fog nekik hozni.

Ez nagy hiba volt részükről.

Ekkor a nép követeket küldött Silóba, és elhozták onnan a kerúbokon ülő Seregek URának a szövetségládáját. Éli két fia, Hofni és Fineás is ott volt az Isten szövetségládájával.

Amikor az ÚR szövetségládája megérkezett a táborba, egész Izráel olyan nagy ujjongásba tört ki, hogy még a föld is megrendült bele.

Meghallották a filiszteusok is a hangos ujjongást, és ezt mondták: Miféle nagy ujjongás hallatszik a héberek táborából? És megtudták, hogy az ÚR ládája érkezett meg a táborba.

Ekkor félelem fogta el a filiszteusokat, és ezt mondták: Isten jött a táborba! Jaj nekünk - mondták -, mert ilyen még nem volt sohasem!

Jaj nekünk! Ki ment meg bennünket ennek a hatalmas Istennek a kezéből? Ez az az Isten, aki mindenféle csapással sújtotta Egyiptomot a pusztában!

Filiszteusok! Legyetek erősek, legyetek férfiak, különben szolgáló lesztok a hébereknek, ahogyan ők szolgáltok nektek. Legyetek férfiak, harcoljatok!

Harcoltak is a filiszteusok, és vereséget szenvedett Izráel. Mindenki hazafelé menekült, mert a vereség igen nagy volt. Elesett Izráelből harmincezer gyalogos.

Elvették az Isten ládját is. Éli két fia, Hofni és Fineás is meghalt.

Egy benjámini férfi elfutott a csataterőről, és még aznap megérkezett Silóba megszagotott ruhában és porral a fején.

Amikor megérkezett, Éli ott ült székén az út mentén figyelve, mert szíve remegett az Isten ládája miatt. Amikor megérkezett az az ember a városba és megmondta a hírt, jajgatott az egész város.

Meghallva a hangos jajgatást, ezt kérdezte Éli: Mi ez a nagy lárma? Akkor az az ember gyorsan odament, és megmondta Élinek.

Éli akkor már kilencvennyolc éves volt, révedező szemeivel alig látott.

Az az ember ezt mondta Élinek: A csataterőről jövök, a csataterőről futottam el ma!

Éli ezt kérdezte: Mi történt, fiam?

A hírnök így felelt: Megfutamodott Izráel a filiszteusok előtt, és igen nagy vereség érte a népet. Meghalt két fiad, Hofni és Fineás is, sőt az Isten ládját is elvették!

Amikor az Isten ládját említette, Éli leesett a székről, háttal a kapufélfának, és a nyakát szegve meghalt, mert már öreg és elnehezedett ember volt. Negyven évig volt Izráel bírása.

A menyé, Fineás felesége pedig terhes volt, közel a szüléshez. Amikor meghallotta a hírt, hogy elvették az Isten ládját, és meghalt az apósa meg a férje is, összegörnyedt és szült, mert rájöttek a szülési fájdalmak.

És amikor haldoklott, ezt mondták a mellette álló asszonyok: Ne félj, mert fiút szültél! De ő nem felelt, nem is figyelt oda,

hanem elnevezte a gyermeket Íkábódnak, ami azt jelenti: Odavan Izráel dicsősége; mert elvették az Isten ládját, és odalett az apósa, meg a férje is.

Ezért mondta: Odavan Izráel dicsősége, mert elvették az Isten ládját.

Íkábód azt jelenti, hogy odavan a dicsőség. Szegény gyerek ezt a nevet kellett viselje egész életében.

A filiszteusok pedig fogták az Isten ládját, és elvitték Eben-Háézerből Asdódba.

Fogták a filiszteusok az Isten ládját, bevitték Dágón templomába, és odatették Dágón mellé.

Amikor az asdódiak másnap fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az ÚR ládája előtt. Akkor fogták Dágónt és visszatették a helyére.

Amikor másnap reggel fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az ÚR ládája előtt és Dágón feje meg a két kezefeje letörve a küszöbön volt, csak a dereka maradt meg.

Ezért nem lépnek Dágón papjai és mindazok, akik Dágón templomába járnak Asdódban, a Dágón küszöbére mind a mai napig.

Ezután ránehezedett az ÚR keze az asdódiakra, és pusztította őket. Megverte fekélyekkel Asdódot és határait.

Amikor látták Asdód polgárai, hogy így áll a dolog, azt mondták: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének a ládája, mert a keze ránk nehezedett, meg istenünkre, Dágónra.

Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Mit tegyünk Izráel Istenének a ládájával? Azok ezt felelték: Át kell vinni Gátba Izráel Istenének a ládáját! Át is vitték oda Izráel Istenének a ládáját.

De miután odavitték, az ÚR keze a városra nehezedett; igen nagy rémület támadt, mert megverte a város apraját-nagyját, és fekélyek támadtak rajtuk.

Elküldték azért az Isten ládáját Ekrónba. De amikor Ekrónba érkezett az Isten ládája, az ekróniak jajgatni kezdtek, és ezt mondták: Idehozták Izráel Istenének a ládáját, hogy megöljön bennünket népünkkel együtt!

Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Küldjétek el innen Izráel Istenének a ládáját, térjen vissza a helyére, ne öljön meg bennünket népünkkel együtt! Mert halálos rémület támadt az egész városban, súlyosan rájuk nehezedett az Isten keze.

És azokat az embereket, akik nem haltak meg, annyira gyötörték a fekélyek, hogy az évig hatott a város jajkiáltása.

Az ÚR ládája hét hónapig volt a filiszteusok földjén.

Akkor hívták a filiszteusok a papokat és a jósokat, és megkérdezték: Mit tegyünk az ÚR ládájával? Mondjátok meg, hogyan juttassuk vissza a helyére?

Ők azt felelték: Ha el akarjátok küldeni Izráel Istenének a ládáját, ne üresen küldjétek, hanem jóvátételi ajándékot is küldjétek vele. Akkor meggyógyultok, és megtudjátok, hogy Isten miért nem vette le rólatok a kezét.

Erre azt mondták: Milyen jóvátételi ajándékot kell adnunk? Ők így feleltek: Öt aranyfekélyt és öt aranyegeret a filiszteusok városfejedelmeinek a száma szerint, mert ugyanaz a csapás sújt mindenkit a városfejedelmekkel együtt.

Készítsétek el a fekélyek és a földet pusztító egerek képmását. Így adjatok dicsőséget Izráel Istenének, akkor talán nem nehezedik tovább a keze rátok, isteneitekre és országotokra.

Miért keményítenétek meg a szíveteket, ahogyan az egyiptomiak és a fáraó megkeményítette a szívét? Nem úgy volt-e, hogy amikor csúffá tette őket, el kellett bocsátaniuk őket, és elmehettek?

Készítsetek azért egy új szekeret, és hozzatok két borjas tehenet, amelyeken még nem volt járom. Fogjátok be a teheneket a szekérbe, borjaikat pedig vigyétek vissza.

Azután fogjátok az ÚR ládáját, és tegyétek a szekérre. Az aranyholmit pedig, amit jóvátételi ajándékkul adtok, tegyétek mellé egy ládikóba, úgy bocsássátok el, hadd menjen!

Azután figyeljetelek: ha a saját határa felé, Bétsemes felé tart, akkor ő okozta nekünk ezt a nagy bajt. Ha pedig nem, abból megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott bennünket, hanem véletlenül történt ez velünk.

Az emberek tehát így jártak el: fogtak két borjas tehenet, befogták a szekérbe, borjaikat pedig bezárták.

Azután föltekinttek a szekérre az ÚR ládáját meg a ládikót az aranyegerekkel és a kelések képmásával.

A tehenek pedig egyenesen rátértek a Bétsemes felé vivő útra, és folyton bőgve mentek előre az úton; nem tértek le sem jobbra, sem balra. A filiszteusok városfejedelmei pedig mentek utánuk Bétsemes határáig.

A bétsemesiek éppen búzát arattak a völgyben. Föltekintettek, meglátták a ládát, és örvendeztek a láttára.

A szekér eljutott a bétsemesi Jehósua mezejére, és ott megállt. Volt ott egy nagy kő. Fölhasogatták a szekér fáját, és föláldozták a teheneket égőáldozatul az ÚRnak.

A lévíták pedig levették az ÚR ládáját és a mellette levő ládikót, amelyben az aranyholmi volt, és rátették a nagy kőre. A bétsemesi emberek égőáldozatokat és véresáldozatokat mutattak be azon a napon az ÚRnak.

Amikor látta ezt a filiszteusok öt városfejedelme, visszatértek Ekrónba azon a napon.

Ennyi kelés formájú aranytárgyat adtak a filiszteusok az ÚRnak jóvátételi ajándékkul: Asdódért egyet, Gázáért egyet, Askelónért egyet, Gátért egyet és Ekrónért is egyet.

Aranyegér pedig annyi volt, ahány városa volt az öt filiszteus városfejedelemnek: az erős városok a kerítetlen falvakkal együtt. Az a nagy kő, amelyre az ÚR ládáját helyezték a bétsemesi Jehósua mezején, tanúskodik erről mindmáig.

De megverte az ÚR a bétsemesi embereket, mert belenéztek az ÚR ládájába.

Isten törvénye szerint tilos volt belenézni a szövetség ládájába. Csak a papok nézhetek bele, és mielőtt a szentek szentjéből kihozták, le kellett takarják.

Megölt a nép közül hetven embert. A nép gyászolt, mert nagy csapással sújtotta a népet az ÚR.

Azért ezt mondták a bétsemesi emberek: Ki állhat meg az ÚRnak, ennek a szent Istennek a színe előtt?

Érdekes kérdés, amelyre mi is meg kell találjunk a választ. Először is fel kell ismerjünk Isten szentségét, amely egy bűnös embert halálra súlythat, ha az Hozzá közeledik. Egyikünk sem kockáztathatja meg, hogy önmagunk igazsága alapján megálljunk a szent Isten előtt.

Emlékezzünk, hogy amikor a Sínai hegyen Isten átadta a törvényt, akkor azt mondta, hogy senki se merjen közeledni a hegyhez, mert akik közelednek, azok el fognak pusztulni Isten jelenléte miatt. Az Ószövetség alatt nem volt egyszerű megközelíteni Istent. Csak a főpap mehetett a közelébe egy évben egyszer, miután sok áldozatot mutatott be előtte. Még akkor is csengőket erősített a

ruhájára, és egy kötelet kötöttek a sarkára. Amikor bement a szentek szentjébe, akkor a kívülálló hallgatták a csengők hangját, és ha azok elhallgattak, akkor tudták, hogy valami hiba volt a papban vagy az áldozatokban, és Isten szentsége elpusztította őt. Ekkor a kötéll segítségével húzták őt ki onnan, mert nem mertek bemenni a szentek szentjébe.

Isten szentségét nagyon tiszteletben tartották abban az időben. Sajnos mi már nem tiszteljük az Ő szentségét ilyen nagy mértékben.

A korai egyházban is nagyon őszinte tisztaság uralkodott. Anániás és Zafira elhatározták, hogy átejtik az embereket, és úgy tesznek, mintha mindent Istennek adnának, de közben visszatartottak maguknak a földükért kapott pénzből. A tisztaság miatt ez a bűn nem állhatott meg köztük, és Isten szentsége mindkettőt halálra súlytotta.

Sokan azt imádkozzák, hogy Istenem, hozd vissza a korai egyház szentségét hozzánk: óvatosan imádkozzatok, mert lehet, hogy nem élitek túl azt a tisztaságot.

Azért ezt mondták a bétsemesi emberek: Ki állhat meg az ÚRnak, ennek a szent Istennek a színe előtt? És a láda hova kerüljön innen?

Követeket küldtek azért Kirjat-Jeárim lakosaihoz ezzel az üzenettel: A filiszteusok visszaküldték az ÚR ládáját. Jöjjetek és vigyétek magatokhoz!

Ekkor elmentek a kirjat-jeárimiak, elvitték az ÚR ládáját, és bevitték Abinádáb házába, a magaslatra. Fiát, Eleázárt pedig fölszentelték, hogy őrizze az ÚR ládáját.

Attól a naptól fogva, hogy a láda Kirjat-Jeárimban volt, sok idő, mégpedig húsz esztendő telt el. És Izráel egész háza sóhajtozott az ÚR után.

Akkor ezt mondta Sámuel Izráel egész házának: Ha tiszta szívből akartok megtérni az ÚRhoz, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket és Astartékat.

Astart a szexuális örömök és a gyermekáldás istennője volt. Az izraeliek ezt az istennőt imádták.

Ragaszkodjatok szívből az ÚRhoz, egyedül neki szolgáljatok, akkor majd megment benneteket a filiszteusok kezéből.

Akkor eltávolították Izráel fiai a Baalokat és Astartékat, és egyedül az ÚRnak szolgáltak.

Majd ezt mondta Sámuel: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Micpába, és imádkozni fogok értetek az ÚRhoz.

Összegyűltek tehát Micpába, vizet merítettek, és kiöntötték az ÚR előtt. Böjtöltek azon a napon, és ezt mondták: Vétkeztünk az ÚR ellen! Sámuel pedig igazságot szolgáltatott Izráel fiainak Micpában.

A filiszteusok azonban meghallották, hogy Izráel fiai összegyűltek Micpába, azért fölvonultak a filiszteusok városfejedelmei Izráel ellen. Amikor ezt meghallották Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt,

és ezt mondták Izráel fiai Sámuelnek: Kiálts értünk szüntelenül Istenünkhöz, az ÚRhoz, hogy szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből!

Sámuel fogott egy szopós bárányt, és feláldozta teljes égőáldozatul az ÚRnak. És Sámuel az ÚRhoz kiáltott Izráelért, az ÚR pedig meghallgatta.

Mialatt Sámuel az égőáldozatot mutatta be, előrenyomultak a filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az ÚR azonban hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, és úgy megzavarodtak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől.

Ekkor az izráeliek kivonultak Micpából, üldözték a filiszteusokat, és vágták őket egészen Bétkárig.

Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpa és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!

Eben-Háézer azt jelenti, hogy a segítség köve, egy emlékkő arról, hogy Isten eddig megsegített. Ezt naponta felállíthatnánk, hogy állandóan bátorítást és reményt adjon, hisz Isten nem azért hozott el engem eddig, hogy most elhagyjon. Ha el akart volna hagyni, akkor ezt már rég megtehetette volna. Az Úr múltbeli segítsége a jövőbeli segítségének próféciája. Biztos lehetek benne, hogy az Úr be fogja fejezni azt, amit egyszer elkezdett.

Eddig a pontig a filiszteusok állandóan legyőzték Izraelt, és ez volt a fordulópont.

Így kellett a filiszteusoknak megalázkodniuk, és nem hatoltak be többé Izráel területére, mert az ÚR keze sújtotta a filiszteusokat Sámuel egész életében.

Visszakerültek Izráelhez azok a városok is, amelyeket elvettek a filiszteusok Izráeltől, Ekróntól egészen Gátig. Azok határát is kiszabadította Izráel a filiszteusok kezéből. Így lett béke Izráel és az emóriak között.

Sámuel egész életében Izráel bírása volt.

Évről évre útra kelt, bejárta Bételt, Gilgált és Micpát, és igazságot szolgáltatott Izráelnek mindezen a helyeken.

De mindig visszatért Rámába, mert ott volt a háza, és ott is igazságot szolgáltatott Izráelnek, és ott épített oltárt az ÚRnak.

Amikor megöregedett Sámuel, a fiait tette Izráel bíráivá.

Elsőszülött fiának Jóél volt a neve, a másodiknak Abijjá. Beérseában bírászkodtak.

Fiai azonban nem az ő útján jártak, hanem a maguk hasznát keresték; megvesztegetésre szánt ajándékot fogadtak el, és elferdítették az igazságot.

Milyen szomorú, hogy egy ilyen istenfélő embernek, mint Sámuel ilyen kapzsi és hazug fiai voltak.

Összegyűltek azért Izráel vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába.

Ezt mondták neki: Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak. Tégy valakit királyunkká, hogy ő bírászkodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás!

Sámuel azonban rosszalotta, hogy ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy bíraskodjék fölöttünk! És imádkozott Sámuel az ÚRhoz.

Az ÚR pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak, mert nem téged vetettek meg, hanem engem vetettek meg, hogy ne legyek a királyuk.

Ha egy népet Isten vezet azt theokráciának hívjuk. Ezek az emberek visszautasították ezt a theokratikus vezetést és monarchiát akartak felállítani. Ez egy szomorú visszalépés Izrael történelmében, amely annak volt a következménye, hogy a vezetők nem képviselték hűségesen Istent, és ezért a nép királyt akart magának.

Veled is ugyanúgy cselekszenek, ahogyan velem cselekedtek, mióta kihoztam őket Egyiptomból, mindmáig: elhagytak, és más isteneknek szolgáltak.

Hallgass tehát a szavukra, de szigorúan figyelmeztess őket, és mondd meg nekik, hogy mi lesz a király joga, aki uralkodni fog felettük.

Ekkor Sámuel elmondta az ÚR minden szavát a népnek, amely királyt kért tőle.

Ez lesz a királynak a joga - mondta -, aki uralkodni fog fölöttetek. Fiaitokat elveszi, harci kocsijaihoz meg lovasaihoz osztja be őket, és futnak harci kocsija előtt.

Parancsnokokká teszi őket ezer ember felett, és parancsnokokká ötven ember felett. Velük szántatja szántóföldjét, és velük végezteti aratását, velük készítteti hadifölszerelését és a harci kocsik fölszerelését.

Leányaitokat meg elveszi kenőcskészítőkné, szakácsnőkné és sütőkné.

Legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajfa-kertjeiteket elveszi, és hivatalnokainak adja.

Vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed, és udvari embereinek meg hivatalnokainak adja.

Szolgáitokat és szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat, még a szamaraitokat is elveszi, és a maga munkáját végezteti velük.

Nyájaitokból tizedet szed, ti pedig a szolgálói lesztek.

Akkor majd panaszkodtok királyotok miatt, akit magatoknak választottatok, de akkor már nem válaszol az ÚR.

A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, hanem ezt mondták neki: Mégis legyen királyunk!

Olyanok akarunk lenni, mint minden más nép: királyunk bíraskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat.

Sámuel végighallgatta a nép beszédét, és elmondta az ÚRnak.

Az ÚR pedig így felelt Sámuelnek: Hallgass a szavukra, és válassz nekik királyt!

Sámuel ezt mondta az izráeli férfiaknak: Menjen mindenki a maga városába!

Volt egy benjámini származású tehetséges ember Benjáminban, akinek Kís volt a neve, Abiélnek a fia, aki Cerór fia, aki Bekórat fia, aki Afiah fia volt.

Volt neki egy Saul nevű fia, szép ifjú. Nem volt nála szebb Izrael fiai között; egy fejjel magasabb volt az egész népnél.

Egyszer elvesztek Kísnek, Saul apjának a szamarai. Kís ezt mondta a fiának, Saulnak: Végy magad mellé egy legényt, indulj útnak, és keresd meg a szamarakat!

Bejárták Efraim hegyvidékét, és bejárták Sálisá földjét, de nem találták meg. Majd bejárták Saalim földjét, de ott sem voltak. Végül bejárták Benjámin földjét, de nem találták meg.

Amikor Cúf földjére értek, ezt mondta Saul a vele levő legénynek: Gyere, menjünk vissza, különben apám értünk fog már aggódni, nem a szamarakért.

De ő így felelt neki: Nézd, az Isten embere itt van ebben a városban. Tisztelik ezt az embert, mert minden beteljesedik, amit mond. Menjünk el hozzá, talán meg tudja mondani nekünk, hogy melyik úton menjünk.

Saul ezt mondta legényének: Jól van, menjünk, de mit viszünk annak az embernek? Hiszen a kenyér elfogyott a tarisznyából, és nincs mit vinnünk ajándékba az Isten emberének. Mi van nálunk?

A legény megint válaszolt Saulnak: Nézd, van nálam egy negyed ezüstsekel. Odaadom az Isten emberének, hogy mutassa meg nekünk az utat.

Azelőtt ezt mondták Izráelben, ha valaki elment Istent megkérdezni: Gyertek, menjünk el a látóhoz! Mert akit ma prófétának neveznek, azt régebben látónak hívták.

Azért nevezték látónak, mert belelátott a lelki dolgokba.

Akkor ezt mondta Saul a legénynek: Jól beszélsz! Gyere, menjünk! Elmentek tehát abba a városba, ahol az Isten embere lakott.

Amikor a domboldalon mentek fölfelé a városba, leányokkal találkoztak, akik vizet meríteni jöttek. Megszólították őket: Itt van-e a látó?

Ők pedig így válaszoltak nekik: Igen, éppen itt van! Csak siess, mert ma érkezett a városba, hiszen ma áldozati lakomája lesz a népnek az áldozóhalmon.

Ha bementek a városba, még ott találjátok, mielőtt fölmegy enni az áldozóhalomra, mert nem eszik addig a nép, amíg ő meg nem érkezik. Ő áldja meg az áldozatot, és azután esznek a meghívottak. Csak menjetek föl, most ott találjátok!

Fölmentek tehát a városba. Éppen beérkeztek oda, amikor jött velük szembe kifelé Sámuel, hogy fölmenjen az áldozóhalomra.

Az ÚR pedig ezt jelentette ki Sámuelnek egy nappal Saul érkezése előtt:

Holnap ilyenkor egy embert küldök hozzád Benjámin földjéről. Kend fel őt népemnek, Izráelnek a fejedelmévé, mert ő szabadítja meg népemet a filiszteusok kezéből. Hiszen láttam népem nyomorúságát, mert feljutott hozzám a kiáltásuk.

Amikor Sámuel meglátta Sault, ezt mondta neki az ÚR: Ez az az ember, akiről azt mondtam neked, hogy ő fog uralkodni népemen.

Saul pedig Sámuelhez lépett a kapu alatt, és megkérdezte: Mondd meg nekem, hol van itt a látó háza?

Sámuel így felelt Saulnak: Én vagyok a látó. Menj föl előttem az áldozóhalomra, és egyetek ma velem! Reggel majd elbocsátalak, és azt is megmondom neked, amin gondolkozol.

A ma három napja elveszett szamarak miatt pedig ne bánkódj, mert megkerültek. Különben is kié mindaz, ami becses Izráelben? A tied és egész családodé!

Miután megtalálta a prófétát, az furcsa dolgokat kezd Saulnak mondani.

Különben is kié mindaz, ami becses Izráelben? A tied és egész családodé!

Saul azonban így felelt: De hiszen én benjámini vagyok, Izráel legkisebb törzséből való! Nemzetségem pedig a legkisebb Benjámin törzsének összes nemzetsége között! Miért beszélsz hát így hozzám?

Sámuel azonban fogta Sault és a legényét, bevezette őket az áldozati tor helyére, és nekik adta a főhelyet a meghívottak között, akik mintegy harmincan voltak.

A szakácsnak pedig ezt mondta Sámuel: Add ide azt a darabot, amelyet odaadtam neked, és amelyről azt mondtam, hogy tedd félre.

A szakács elővette a combot és ami hozzá tartozott, és odatette Saul elé. Sámuel pedig ezt mondta: Itt a félretett rész. Vedd magad elé, és egyél, mert erre az alkalomra tartogattuk neked, amikor meghívtam a népet. És Saul együtt evett azon a napon Sámuellel.

Majd lementek az áldozóhalomról a városba, és a háztetőn beszélgetett Sámuel Saullal.

De korán fölkeltek, mert amikor hajnalodni kezdett, fölkiáltott Sámuel Saulnak a háztetőre: Kelj föl, el akarlak bocsátani! Saul fölkel, és ketten Sámuellel együtt kimentek az utcára.

És amikor leértek a város végére, ezt mondta Sámuel Saulnak: Mondd a legénynek, hogy kerüljön elénk. Az elénk került. Te pedig most állj meg, hogy elmondjam neked az Isten beszédét.

Ekkor fogta Sámuel az olajos korsót, öntött belőle Saul fejére, megcsókolta, és ezt mondta: Ezennel felkent téged az ÚR öröksége fejedelmévé.

Amikor most elmész tőlem, két emberrel fogsz találkozni Ráhel sírjánál Benjámin határában, Celcah mellett, akik ezt mondják neked: Megkerültek a szamarak, amelyeknek a keresésére indultál. Apád már elvetette a szamarak gondját, értetek aggódik, és ezt mondogatja: Mit tehetnék a fiaimért?!

Ha onnan továbbmész és a Tábór tölgyfájához érkezel, három ember találkozik majd veled, akik az Istenhez mennek föl Bételbe. Az egyik három kecskegidát visz, a másik három kerek kenyeret, a harmadik pedig egy tömlő bort.

Békét kívánnak majd, és két kenyeret adnak neked; fogadd el tőlük!

Azután eljutsz az Isten halmára, ahol a filiszteusok oszlopai vannak. Mihelyt bemész az ott levő városba, egy csapat prófétára bukkansz, akik az áldozóhalomról jönnek lefelé. Lant, dob, fuvola és cítera lesz náluk, ők maguk pedig prófétai révületben lesznek.

Akkor megszáll téged is az ÚR lelke, velük együtt prófétai révületbe kerülsz, és más emberré leszel.

És ha majd bekövetkeznek rajtad ezek a jelek, akkor tedd meg, amire módot találsz, mert veled lesz az Isten.

A próféta elmondja Saulnak, hogy mi fog történni a következő napokban vele, és mit tegyen.

Akkor menj el előttem Gilgálba, és én is elmegyek hozzád, hogy égőáldozatokat mutassak be és békeáldozatokat áldozzak. Hét napig várj, amíg hozzád érkezem, és akkor majd tudodra adom, hogy mit kell tenned.

És amikor megfordult, hogy eltávozzék Sámuelről, Isten megváltoztatta a szívét, és beteljesedtek rajta mindezek a jelek azon a napon.

Mert amikor odaértek a halomhoz, egy csapat próféta jött szembe velük. Akkor megszállta az Isten lelke, és prófétái révületbe került közöttük.

Amikor azok, akik már előbb is ismerték, meglátták, hogy Saul a prófétákkal együtt révületben van, így beszéltek egymás közt: Mi történt Kísnek a fiával? Hát már Saul is a próféták között van?

De valaki megszólalt közülük, és ezt mondta: Nincs ezeknek apjuk se! Így keletkezett ez a szólásmondás: Hát már Saul is a próféták között van?

Amikor véget ért a révülete, fölment az áldozóhalomra.

Saul nagybátyja pedig megkérdezte tőle és legényétől: Hol jártatok? Saul így felelt: A szamarakat kerestük, de amikor láttuk, hogy hiába, elmentünk Sámuelhez.

Akkor ezt mondta Saul nagybátyja: Mondd el nekem, mit mondott nektek Sámuel! Saul ezt felelte nagybátyjának: Határozottan megmondta nekünk, hogy megtalálták a szamarakat. De amit a királyságról mondott Sámuel, azt nem mondta el neki.

Ezután összehívta Sámuel a népet az ÚRhoz Micpába,

és így szólt Izráel fiaihoz: Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én hoztam ki Izráelt Egyiptomból. Én mentettelek meg benneteket Egyiptomnak és mindazoknak az országoknak a hatalmától, amelyek sanyargattak benneteket.

Ti pedig most elvetettétek Isteneteket, aki megszabadított benneteket minden bajból és nyomorúságból. Hiszen ezt mondtátok neki: Tégy valakit a királyunkká! Most hát álljatok az ÚR színe elé törzsenként és nemzetségenként!

És amikor fölvonultatta Sámuel Izráel valamennyi törzsét, a sors Benjámin törzsére esett.

Akkor fölvonultatta Benjámin törzsét nemzetségenként, és a sors Matri nemzetségére esett. Majd Kísnek a fiára, Saulra esett a sors, de amikor keresték, nem találták.

Ekkor újból megkérdezték az URat, hogy eljött-e egyáltalán az az ember? És az ÚR ezt felelte: Igen, itt van. Elrejtőzött a holmik között.

Akkor odafutottak, és elhozták. És amikor odaállt a nép közé, egy fejjel kimagaslott az egész nép közül.

Akkor Sámuel ezt mondta a népnek: Látjátok, kit választott ki az ÚR? Hiszen nincs hozzá hasonló az egész nép között! Ekkor ujjongásba tört ki az egész nép, és ezt mondták: Éljen a király!

Sámuel pedig kihirdette a népnek a király jogait, majd beírta egy könyvbe, és azt elhelyezte az ÚR színe előtt. Azután hazaküldte Sámuel az egész népet.

Saul is hazament Gibeába, és vele ment az a sereg is, amelynek a szívét arra indította az Isten.

De az elvetemült emberek ezt mondták: Hogyan tudna ez segíteni rajtunk? És megvetették, ajándékot sem vittek neki. Ő azonban úgy tett, mintha ezt észre sem vette volna.

Saul felkenetése, amikor Isten Lelke rászált és más emberré tette, egy valódi, szívre ható változás volt.

Aztán vele ment egy olyan csoport is, akiknek a szívét megérintette Isten. Ez mindig nagyon izgalmas számora, mert hatalmas lehetőségek rejlenek egy ilyen csapatban. Nem vagyok sovíniszta, de azt gondolom, hogy nincs nagyobb lehetőség elrejtve semmiben és senkiben, mint egy csapat férfiban, akiknek az Isten megérintette a szívét.

Hosszú időn keresztül a kereszténységre női dologként tekintettek, mert általában a nők voltak elkötelezve az Úrnak, és próbálták a férjeiket magukkal cipelni. De ez nem Isten szándéka, mert Ő azt akarja, hogy a férfi legyen a ház lelki vezetője. Ha viszont a férfi erre nem képes, akkor a nő kell átvegye ezt a szerepet. De milyen erős és áldott az a ház, ahol a férfi a lelki vezetést elvállalja és végrehajtja.

A templomokban sokáig női többség volt, és még a papok is úgy beszéltek és cselekedtek, mint valami kényeskedő nők. Nagyon kedvesek és aranyosak akartak lenni, és ennek következtében a kereszténység elnőiesedett.

Véleményem szerint Jézus Krisztus kihívást intéz a férfiakhoz. Egy férfi számára a legnagyobb férfiasági kihívás az, ha elfogadja és teljes szívével követi Jézus Krisztust. Nincs ennél férfiasabb, erőteljesebb és dinamikusabb dolog egy férfi életében. És ha egy csapat ilyen férfi összekerül, akkor ezek a feje tetejére állíthatják az egész világot.

Saulnak sok előnye van, de a fizikai előnyei semmit sem érnek egészen addig, amíg Isten lelke az életét megérinti és felkeni, megváltoztatva a szívét. Aztán pedig egy olyan csapatot állít mellé Isten, akiknek a szíve Istenért dobog. Minden együtt van ahhoz, hogy hatalmas dolgokat cselekedjenek Isten oldalán. Később azonban meg fogjuk látni, hogy mindez hogyan és miért fog darabokra hullni.

Sok ember esetében láthatjuk a hatalmas lehetőséget, de, akárcsak Saul esetében, nem fognak robbani.

Isten áldjon mindnyájatokat, adjon nektek bölcsességet, hogy a nehézségekben is megtaláljátok az Ő lelkének szeretetét, és engedjétek, hogy változtasson olyan emberré, amilyenné Ő szeretne, hogy elvégezhessétek azt a munkát, amit Ő ad nektek, Jézus Krisztus dicsőségére.

1 Sámuel 11-16

Az előző fejezetben Sault felkenték királynak. Sámuel bejelentette a népnek, hogy íme a király, de Saul nem volt sehol. Végül megtalálták, mert a holmik között rejtőzött el a népszerűség elől. Az emberek örültek, de voltak egyesek, akik nem nagyon akarták támogatni.

Fölvonult az ammóni Náhás, és táborot ütött Jábés-Gileáddal szemben. De Jábés polgárai ezt mondták Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk neked!

Az ammóni Náhás azonban ezt felelte nekik: Csak akkor kötök veletek szövetséget, ha kiszűrhatom mindnyájatoknak a jobb szemét, és ezzel gyalázatot hozhatok egész Izráelre.

De Jábés vénei ezt mondták neki: Engedj nekünk hét nap haladékot; hadd küldjünk követeket Izráel egész területére, és ha senki sem jön segítségünkre, akkor megadjuk magunkat neked.

Így érkeztek meg a követek Saul Gibeájába is, és elmondták a történeteket a nép füle hallatára. Akkor az egész nép elkezdett hangosan sírni.

Saul pedig éppen a mezőről jött ökrei után. Saul megkérdezte: Mi történt a néppel, hogy így sír? És elbeszélték neki Jábés polgárainak a dolgát.

Amikor Saul meghallotta ezeket a dolgokat, megszállta az Isten lelke, és nagy haragra lobbant.

Fogta két jármos ökrét, földarabolta azokat, és szétküldte a követek által Izráel egész területére ezzel az üzenettel: Így fognak bánni annak az ökrével is, aki nem vonul hadba Saul és Sámuel vezetésével! Ekkor az ÚR rettegésbe ejtette a népet, és az egy emberként kivonult.

Amikor számba vette őket Bezekben, Izráel fiai háromszázezren, a júdabeliek pedig harmincezren voltak.

Akkor ezt mondták a követeknek, akik hozzájuk érkeztek: Mondjátok meg a jábés-gileádiaknak: Megszabadultok holnap, amikor már forrón tűz a nap. A követek elmentek, megvitték a hírt Jábés-Gileád polgárainak, azok pedig megörültek.

Majd ezt üzenték Náhásnak Jábés polgárai: Holnap megadjuk magunkat nektek, és azt tehetitek velünk, amit jónak láttok.

Másnap három seregre osztotta Saul a hadinépet, és a reggeli örváltás idején betörtek a táborba, és vágták az ammóniakat, amíg csak a nap forrón tűzött. A megmaradtak pedig úgy szétszóródtak, hogy kettő sem maradt közülük együtt.

Akkor ezt mondta a nép Sámuelnek: Ki mondta azt, hogy nem lesz Saul a királyunk? Adjátok ide azokat az embereket, hogy megöljük őket!

De Saul ezt felelte: Senkit sem szabad megölni ezen a napon, mert szabadulást szerzett ma az ÚR Izráelnek.

Ilyen volt Saul uralkodásának kezdetén: tele alázattal. Amikor Sámuel először mondta neki, hogy ő lesz Izrael királya, akkor ő azt válaszolta, hogy én nem lehetek a király, hisz a legkisebb törzsből vagyok, és apám nemzetsége sem

híres. Amikor a nagybátyja kérdezte, hogy hol járt, akkor sem a királyi felkenetéséről, hanem a szamarakról kezdett beszélni, megtartva alázatosságát.

Sajnos az élete későbbi részében a felfuvalkodottság, a büszkeség vette át az irányítást az élete fölött.

Sámuel pedig ezt mondta a népnek: Jertek, menjünk el Gilgálba, és újítsuk meg ott a királyságot.

És az egész nép elment Gilgálba, és királlyá választották ott Sault az ÚR előtt Gilgálban. Azután békeáldozatot mutattak be az ÚR előtt, és nagyon örvendezett ott Saul Izráel minden férfiával együtt.

Ezúttal mindenki elfogadta Saul uralkodásának jogosságát.

A következő fejezetben Sámuel visszalép a bíraskodástól, és ez a politika búcsúbeszéde. Ezek után ő már csak a háttérben marad, és nem foglalkozik a néppel, csak Saullal, és más egyénekkel.

Akkor ezt mondta Sámuel egész Izráelnek: Íme, hallgattam minden szavatokra, amit mondtatok nekem, és királyt választottam nektek.

Most már a király jár elöttetek, én pedig megöregedtem és megöszültem, hiszen a fiaim is ott vannak már köztetek. Elöttetek jártam ifjúságomtól fogva a mai napig.

Itt állok, válaszoljatok az ÚR előtt és fölkenetjé előtt: Kinek vettem el az ökrét, kinek vettem el a szamarát, kit nyomtam el, és kit károsítottam meg? Kitél fogadtam el ajándékot, hogy amiatt szemet hunyjak? Visszaadom nektek!

De ők ezt felelték: Nem nyomtál el, és nem károsítottál meg bennünket. Nem fogadtál el senkitől semmit.

Akkor ezt mondta nekik: Tanú az ÚR veletek együtt, és tanú az ő fölkenetjé a mai napon, hogy nem találtatok semmit a kezemben. Azok pedig ezt felelték: Ő a tanú.

Majd ezt mondta Sámuel a népnek: Az ÚR rendelte Mózeszt és Áront. Ő hozta ki őseiteket Egyiptomból.

Most azért álljatok ide, hadd ítéljem meg veletek együtt az ÚR színe előtt az ÚR minden igaz tettét, amelyet veletek és őseitekkel véghezvitt.

Sámuel először saját tisztaságát fogadtatja el a néppel, majd megmutatja az Úr tisztaságát is, aki mindig igazságosan bánt velük.

Amikor Jákób Egyiptomba jutott, és őseitek az ÚRhoz kiáltottak segítségért, az ÚR Mózeszt és Áront küldte el, akik kihozták őseiteket Egyiptomból, és letelepítették őket ezen a helyen.

De ők elfelejtették Istenüket, az URat, ezért eladta őket Siserának, Hácór hadvezérének és a filiszteusoknak meg Móáb királyának, és azok harcoltak is ellenük.

Akkor segítségért kiáltottak az ÚRhoz ezt mondva: Vétkeztünk, mert elhagytuk az URat, és a Baaloknak és Astartéknak szolgáltunk. De most ments meg bennünket ellenségeink kezéből, és neked fogunk szolgálni.

Akkor elküldte az ÚR Jerubbaalt, Bédánt, Jeftét és Sámuelet, és megmentett benneteket a környező ellenség kezéből, és biztonságban lakhattatok.

De amikor láttátok, hogy Náhás, az ammóniak királya ellenetek jön, ezt mondtátok nekem: Nem! Hanem király uralkodjék fölöttünk! Pedig Istenetek, az ÚR a ti királyotok!

Isten igaz volt és mindig megmentette őket, amikor Hozzá fordultak, és csak akkor hagyta el őket, amikor ők elfordultak Tőle. És most is királyt kértek maguknak, ami egyet jelent azzal, hogy Isten uralkodását utasítják el.

Most itt van a király, akit ti választottatok, akit ti kértetek. Tehát királyt is adott nektek az ÚR.

Bárcsak félnétek az URat, és szolgálnátok neki, az ő szavára hallgatnátok, és ne lázadnátok fel az ÚR parancsa ellen, hanem követnétek Isteneteket, az URat ti is, meg a király is, aki uralkodik fölöttetek!

Mert ha nem hallgattok az ÚR szavára, hanem föllázadtok az ÚR parancsa ellen, akkor ellenetek fordul az ÚR, ugyanúgy, mint őseitek ellen.

Álljatok most is ide, és lássátok meg, hogy milyen nagy tetteket visz véghez előttem az ÚR.

Most a búzaaratás ideje van. Én az ÚRhoz kiáltok, mire ő mennydörgést és esőt fog adni. Ti pedig ismerjétek el, és lássátok be, hogy milyen nagy a ti gonoszságotok az ÚR szemében, amit elkövettetek, amikor királyt kértetek magatoknak.

És az ÚRhoz kiáltott Sámuel, az ÚR pedig mennydörgést és esőt adott azon a napon. Ekkor nagy félelem fogta el a népet az ÚR miatt és Sámuel miatt.

És így szólt az egész nép Sámuelhez: Imádkozzál szolgálidért Istenedhez, az ÚRhoz, hogy ne haljunk meg, mert minden vétkünket tetéztük azzal a gonoszsággal, hogy királyt kértünk magunknak.

Akkor ezt mondta Sámuel a népnek: Ne féljétek! Ti ugyan elkövettétek mindezt a rosszat, de azért ne térjétek el az ÚRtól, hanem szolgáljatok az ÚRnak teljes szívből!

Ne térjétek el, hogy a semmiket kövessétek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni, mert semmik azok.

Sámuel megmutatja, hogy mennyire gonosz dolog volt királyt kérni Isten ellen. Az emberek megijednek attól, hogy Isten mennydörgést és esőt küld a betakarítás napján Sámuel kérésére, de valójában nem térnek meg bűneikből. Az igazi megtérés valódi változást jelent. Ha valóban megváltoztak volna, akkor azt kérték volna, hogy ne legyen tovább Saul a király, hanem uralkodják fölöttünk az Isten. Ők viszont csak azt mondták, hogy bocs, de továbbra is királyt akarunk magunknak.

A sajnálat és a megtérés között különbség van. Az Úr a bűnökből való megtérést és nemcsak sajnálatot kér. Gyakran csak a bűneink következményei miatt sajnálkozunk, majd ismét ugyanazt cselekedjük. Az Úr a gonosztól való elfordulást kéri tőlünk. Megtérést a bűnökből.

Ne térjete el, hogy a semmiket kövessétek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni, mert semmik azok.

Azért mondta ezt Sámuel, mert ismerte az ember természetét: mindnyájan szolgálunk valakit. Ha nem Istent szolgáljuk, akkor valami értelmetlen semmit fogunk szolgálni.

Ha körülnézünk a mai világban, láthatjuk, hogy milyen sok értelmetlen dolgot szolgálnak az emberek. De nem lehet egyszerre az Urat és a mammont is szolgálni. És ha értéktelen dolgokat szolgálnak, akkor azok nem lesznek képesek megmenteni őket, ha bajba jutnak.

*Hiszen nem veti el az ÚR a saját népét az ő nagy nevéért, mert tetszett az ÚRnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket.
Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az ÚR ellen, és ne imádkozzam többé értetek. Sőt inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes útra.*

Egy nagyon érdekes dolgot mondott itt Sámuel. Amikor az emberek rájöttek, hogy vétkeztek, akkor azt kérték Sámuelától, hogy imádkozzon értük, hogy nehaljanak. Erre érkezett Sámuel válasza: *Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az ÚR ellen, és ne imádkozzam többé értetek.* Másszóval, ha valaki nem imádkozik az bűnt követ el az Úr ellen. Mert az Úr azt mondta, hogy imádkozzunk egymásért, és ha nem engedelmessékedünk az Úr parancsának, akkor vétkezünk.

*Csak féljétek az URat, és szolgáljátok őt híven, teljes szívből, mert lássátok csak meg, milyen nagy tetteket vitt véghez rajtatok!
Ha azonban mégis gonoszul éltek, elvesztek királyotokkal együtt!*

*Egy éve volt már király Saul, és királysága második esztendejébe lépett Izráelben,
amikor kiválasztott magának Saul Izráelből háromezer embert. Ebből kétezer Saullal maradt Mikmászban és Bétel hegyvidékén, ezer Jónátánnal volt a benjámini Gebában, a nép többi részét pedig hazaküldte.*

Jónátán lerontotta a filiszteusok oszlopát Gebában. Meghallották ezt a filiszteusok. Saul pedig megfúvatta a kürtöt az egész országban, ezt mondva: Hallják meg a héberek!

Amikor egész Izráel meghallotta a hírt, hogy Saul lerontotta a filiszteusok oszlopát, és ezzel gyűlöletessé lett Izráel a filiszteusok előtt, fegyverbe szólították a népet Saulhoz Gilgálba.

Saul a Jonatán által véghez vitt hőstettet magának tulajdonította, és saját dicsőségét akarta ezzel növelni.

De a filiszteusok is összegyűltek, hogy harcba bocsátkozzanak Izráellel: harmincezer harci kocsi, hatezer lovas és oly sok nép, mint a tengerpart homokja. Felvonultak és tábort ütöttek Mikmásznál, Bét-Áventől keletre.

Amikor látták az izráeliek, hogy bajban vannak, mert már megszorították a hadinépet, barlangokban, üregekben, kősziklák között, sziklahasadékokban és vermekben rejtőzött el a nép.

A héberek átkeltek a Jordánon Gád és Gileád földjére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész nép riadtan sorakozott mögéje.

Azután várt hét napig, a Sámuel által meghatározott időig, de Sámuel nem érkezett meg Gilgálba, a nép pedig széledezni kezdett tőle.

Akkor ezt mondta Saul: Hozzátok ide az égőáldozatot és a békeáldozatot! És bemutatta az égőáldozatot.

Alig végezte be az égőáldozat bemutatását, amikor megérkezett Sámuel. Saul eléje ment, hogy áldással köszöntse őt.

De Sámuel ezt mondta: Mit tettél? Saul így felelt: Amikor láttam, hogy a nép széledezni kezd tőlem, te pedig nem érkeztél meg a megállapított időre, de a filiszteusok már összegyűltek Mikmászban,

azt gondoltam, hogy mindjárt rám törnek a filiszteusok Gilgálba, és én még nem esedeztem az ÚRhoz. Összeszedtem tehát magam, és bemutattam az égőáldozatot.

Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Ostobaságot követtél el! Nem teljesítetted Istenednek, az ÚRnak a parancsát, amelyet parancsolt neked, pedig most véglegesen megerősítette volna az ÚR Izráelben a királyságodat.

Sámuel egyenesen a szemébe mondja, hogy ostobaságot követett el, mert nem engedelmeskedett az Úr parancsának. Amikor szándékosan engedetlenek vagyunk az Úr parancsával szemben, akkor ostobaságot cselekszünk. Isten útjai igazak, és számomra a lehető legjobbak, és ostobaságot követek el, ha azt gondolom, hogy meg tudom jobbítani az Ő útjait.

Most azonban nem lesz királyságod maradandó. Keresett magának az ÚR szíve szerint való embert, és őt tette az ÚR népe fejedelmévé, mert te nem teljesítetted, amit az ÚR parancsolt.

Isten itt elutasítja Saul további uralkodását és keres egy másik embert az uralkodásra.

Ezután elindult Sámuel, és elment Gilgálból a benjámini Gibeába. Saul pedig számba vette a népet, amely még vele volt, mintegy hatszáz embert.

Saul és fia, Jónatán, meg a velük levő nép a benjámini Gebában tartózkodott, a filiszteusok pedig Mikmászban táboroztak.

Akkor elindult a filiszteusok táborából három portyázó csapat. Az egyik csapat Ofrá irányába, Súál földje felé tartott.

A másik csapat Bét-Hórón felé tartott, a harmadik csapat pedig annak a határnak a mentén haladt, amely a Cebóim völgyén át a pusztáig terjed. Kovácsot pedig egész Izráel földjén nem lehetett találni, mert a filiszteusok így gondolkodtak: Ne csinálhassanak a héberek kardot vagy dárdát!

Ebben az időben a zsidók még nem tudták a vasat feldolgozni, de a körülöttük levő népek már a vaskorban voltak, és képesek voltak a vas feldolgozására. Még a kapáikat és kaszáikat is filiszteusok élezték abban az időben. Salamon idejére viszont már igen fejlett volt a kovácsolás Izralben.

Ezért egész Izraelnek a filiszteusokhoz kellett eljárnia, hogy megélesíttessék ekevasukat, kapájukat, fejszójukat és ásójukat, ha megtompult az ekevasak, kapák, háromágú villák és fejszék éle, vagy ha ki kellett egyenesíteni az ösztökét.

Így történt, hogy az ütközet napján az egész hadinépnek, amely Saullal és Jónátánnal volt, sem kardja, sem dárdája nem volt, csak Saulnak és fiának, Jónátánnak.

A filiszteusok minden tekintetben esélyesebbek voltak, mert a zsidók reménytelenül kevesen és nagyon szegényes fegyverzettel indultak harcba. Így aztán semmi esélyük sem volt 600 emberrel egy olyan sereg ellen, amelyet meg sem lehet számolni.

A tizennegyedik fejezet:

Egyik napon azt mondta Jónátán, Saul fia a fegyverhordozó legényének: Gyere, menjünk át a filiszteusok előőrséhez, amely odaát van! Apjának azonban nem szólt róla.

Saul éppen Gibeá határában, Migrónban, a gránátalmafa alatt tartózkodott. Mintegy hatszáz főnyi hadinép volt vele, meg Ahijjá is, aki Silóban az éfódot viselte, fia Ahitúbnak, Íkábód testvérének, Fineás fiának, aki az ÚR papjának, Élinek volt a fia. A hadinép sem tudta, hogy Jónátán elment.

A szorosban pedig, ahol Jónátán igyekezett átjutni a filiszteusok előőrséhez, innen is, onnan is volt egy sziklaszirt. Az egyiknek Bócéc, a másiknak Szenne volt a neve.

Az egyik szirt Mikmásszal szemben északon, a másik Gebával szemben délen emelkedik.

Jónátán tehát ezt mondta fegyverhordozó legényének: Gyere, menjünk át ezeknek a körülmételetleneknek az előőrséhez! Hátha tesz valamit értünk az ÚR, mert az ÚR előtt nincs akadály: akár sok, akár kevés ember által szerezhet szabadulást.

Fegyverhordozója így felelt neki: Tégy mindent úgy, ahogyan gondolod. Láss hozzá, én veled leszek, bármit tervezel!

Akkor Jónátán ezt mondta: Figyelj ide! Átmegyünk ezekhez az emberekhez, és megmutatjuk magunkat nekik.

Ha azt mondják nekünk: Maradjatok veszteg, amíg odaérünk hozzátok! - akkor megállunk egy helyben, és nem megyünk fel hozzájuk.

Ha azonban ezt mondják: Gyertek csak fel hozzánk! - akkor felmegyünk, mert kezünkbe adja őket az ÚR. Ez legyen számunkra a jel.

Amikor megmutatták magukat mindketten a filiszteusok előőrsének, ezt mondták a filiszteusok: Nézd csak! Héberok jöttek elő az üregekből, ahová elrejtőztek!

És így szólították meg egyesek az előőrsből Jónátánt és fegyverhordozóját: Gyertek csak föl hozzánk, mondani akarunk valamit nektek! Akkor ezt mondta Jónátán a fegyverhordozójának: Gyere utánam, mert az ÚR Izráel kezébe adja őket.

És fölkapaszkodott Jónátán négykézláb, utána meg a fegyverhordozója. Voltak, akik Jónátán előtt hullottak el, másokat meg a fegyverhordozója ölt meg mögötte. Így történt az első összecsapás, amelyben mintegy húsz embert ölt meg Jónátán és fegyverhordozója, egy hold földnek a fél barázdáján.

És riadalom támadt a táborban, a harcmezőn és az egész hadinép között. Megriadt az előőr, sőt a portyázó csapat is. A föld pedig megrendült, és Isten riadalmat támasztott.

Amikor Saul megfigyelői a benjámini Gibeában meglátták, hogy a lármázó sokaság hullámszik, és ide-oda futkos,

ezt mondta Saul a vele levő hadinépnek: Vegyétek számba, és nézzetek utána, hogy ki ment el közülünk! Amikor számba vették, kitűnt, hogy Jónátán és a fegyverhordozója nincs sehol.

Ezután Saul egy nagyon ostoba kijelentést tesz:

Átkozott az az ember, aki enni merészel estig, amíg bosszút nem állok ellenségeimen!

Ezért nem evett semmit a nép.

Egyszer csak eljutottak egy erdőbe, ahol méz volt a földön.

Amikor a hadinép az erdőbe ért, csak úgy folyt a méz, de senki sem emelte kezét a szájához, mert félt a hadinép az eskü miatt.

Jónátán azonban nem hallotta, hogy apja megeskette a népet. Ezért kinyújtotta a kezében levő botot, és belemártotta a végét a lépes mézbe, kezével a szájához vitte, és mindjárt ragyogni kezdett a szeme.

A méz nagyon gyorsan felerősít, mert hihetetlen gyorsan látja el friss energiával a szervezetet.

Én nagyon szeretem Jonatán bátorságát, amikor hitben ki mert lépni. Ki tudja, hogy mit akar Isten ma tenni? Ha valamit tenni akar, akkor nincs szüksége egy egész hadseregre, ugyanúgy meg tudja tenni eggyel vagy ezerrel is. Próbáljuk ki, hogy mit kar tenni ma az Isten? Nagyon szeretem azokat a napokat, amikor kilépünk hitben, és megpróbáljuk, hogy vajon mit akar Isten tenni.

Azután ezt mondta Saul: Törjünk rá még az éjjel a filiszteusokra, virradatra fosszuk ki őket, és ne hagyjunk meg senkit közülük! Ők pedig ezt felelték: Tégy mindent úgy, ahogyan jónak látod. De a pap ezt mondta: Lépjünk először az Isten elé!

Ekkor megkérdezte Saul az Istent: Rátörjek-e a filiszteusokra? Izráel kezébe adod-e őket? De Isten nem válaszolt neki azonnal.

Azért ezt mondta Saul: Gyertek ide mindnyájan, akik oszlopai vagytok a népnek, tudjátok meg, és nézzetek utána, hogy miféle vétek történhetett ma?

Mert az élő ÚRra, Izráel szabadítójára mondom, hogy még ha a fiam, Jónátán követte is el azt, neki is meg kell halnia. De a népből senki sem felelt neki.

Akkor ezt mondta egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon, én pedig Jónátán fiammal a másik oldalon. A nép ezt mondta Saulnak: Tégy úgy, ahogyan jónak látod!

Akkor ezt mondta Saul az ÚRnak, Izráel Istenének: Tárd fel az igazságot! És a sors Jónátánra meg Saulra esett, a nép pedig megszabadult.

Saul ezt mondta: Vessetek sorsot köztem és Jónátán fiam között! És a sors Jónátánra esett.

Saul ezt mondta Jónátánnak: Valld meg nekem, mit tettél? Jónátán be is vallotta, és ezt mondta: A kezemben levő bot végével valóban megkóstoltam egy kis mézet. Most pedig kész vagyok meghalni.

Saul ezt mondta: Engem verjen meg az Isten, ha nem halsz meg, Jónátán!

A nép azonban azt mondta Saulnak: Jónátán haljon meg, aki ezt a nagy győzelmet szerezte Izráelnek? Távols legyen tőlünk! Az élő ÚRra mondjuk, hogy egy hajszál sem hullhat fejről a földre, mert Isten segítségével vitte ezt véghez a mai napon. Így mentette meg a nép Jónátánt a haláltól.

Itt figyelhetjük meg Saul örültségének kezdetét. Pedig milyen jól indult, mekkora lehetőségei voltak az elején. De a büszkeség kezdett beférkőzni a lelkébe, és most már azt is láthatjuk, hogy ez a büszkeség kezd rajta eluralkodni és a jelleme lépésről lépésre a szemünk láttára megy tönkre.

A 15.-ik fejezetben

Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az ÚR, hogy népének, Izráelnek a királyává kenjelek. Most azért hallgass az ÚR beszédére.

Saul egy ideje engedetlenül viselkedett az Úrral szemben, és a próféta most azért jött, hogy figyelmeztesse. Számomra ez nagy jelentőséggel bír: Isten nem hagyja, hogy csak egyszerűen elvesszünk, hanem figyelmeztetni akar, hogy hagyjuk el az önpusztításunk útját. Gyakran meg is ismétli ezeket a figyelmeztetéseket.

Sámuel is erre figyelmezteti Sault, és elmondja neki, hogy Isten egy küldetéssel bízza meg őt:

Ezt mondja a Seregek URa: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból. Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van! Ne kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, az ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat!

Erre azt gondolhatjuk, hogy milyen szörnyű parancsot adott Isten Saulnak. De ha tanulmányozzuk, hogy az amálékiak a történelmük során miket követek el, akkor rájövünk, hogy a romlottságuk amúgy is pusztulásukat okozta volna. Isten tulajdonképpen egy társadalmi rák kiirtását rendelte el. Az amálékiak olyanok voltak, mint a veszett kutyák, ha nem ölik meg őket, akkor ártatlan emberek élete kerül veszélybe miattuk.

Az amálékiak a Bibliában mindig a test romlott vágyait jelképezik. Ezáltal Isten a test romlottságának teljes elpusztítását rendeli el, azért, hogy ne hagyjunk helyet a test vágyainak, és azok beteljesítésének. „Feszítsétek meg a test kívánságait” – mondja Isten.

Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és megszemlélte Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából.

Amikor Amálék városáig hatolt Saul, lesbe állt a folyó völgyében.

De a kénieknek ezt üzente Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálékiak közül, hogy titeket is ki ne irtsalak velük együtt, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor kijöttek Egyiptomból. Erre eltávoztak a kéniek az amálékiak közül.

Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van.

Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki.

Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot semmisítették meg.

Ez ismét engedetlenség Isten parancsával szemben.

Néhány száz évvel később, amikor Esztert választották királynőnek Perzsiában, akkor volt egy ember, aki elhatározta, hogy a birodalom összes zsidóját kiirtja, mert nem bírta elviselni Mordokajt, a zsidót, aki nem volt hajlandó leborulni előtte. A királlyal már alá is íratta a rendeletet, hogy egy meghatározott napon minden zsidót meg kell ölni. E gonosz ember neve Hámán, aki az amáléki Agág leszármazottja volt.

A zsidóknak van egy ünnepük, amely során azt ünneplik meg minden évben, hogy megmenekültek Hámán kezéből. A kisfiúk a gonosz Hámán ruháiba öltöznek, míg a lányok Eszter jelmezét öltik magukra. Maszkokat is viselnek mindnyájan, így olyan ez, mint a farsang.

Saul engedetlensége majdnem a zsidó népet kiirtését vonta maga után. És ha nem pusztítjuk el a testünk vágyait, ha toleráljuk bármelyik testi dolgunkat, akkor egyszer majd a test vissza fog ütni, és el fog pusztítani minket. Keresztre kell feszítsük az óemberünket teljes mértékben, és nem hagyhatunk egy pici vágyat sem, amelyet kielégítésre vár.

Akkor így szólította meg Sámuel az ÚR:

Megbántam, hogy királlyá tettem Sault, mert elfordult tőlem, és nem teljesítette, amit meghagytam neki. Sámuel haragra gerjedt, és egész éjjel jajgatott az ÚR előtt.

Reggel korán fölkelt Sámuel, hogy találkozzék Saullal. De ekkor azt jelentették Sámuelnek, hogy Saul Kármelbe érkezett, és ott emlékoszlopot állított magának. Azután megfordult, továbbment, és lement Gilgálba.

Amikor Sámuel Saulhoz érkezett, ezt mondta neki Saul: Az ÚR áldottja vagy te! Teljesítettem, amit az ÚR meghagyott.

Mekkora hazug! De figyeljük csak meg, hogy milyen lelki szövege van. Sokan képesek lelki zsargonban beszélni, de ez semmit sem jelent.

Sámuel azonban megkérdezte: Akkor mi az a juhbégetés, amely a fülemben jut, és az a marhabőgés, amit hallok?

Saul ezt felelte: Az amálékiaktól hozták azokat, mert megkímélte a nép a legszebb juhokat és marhákat, hogy Istenednek, az ÚRnak áldozza. De a többi kiirtottuk.

Saul folytatja a kifogás gyártást, ahelyett, hogy megtérne rossz cselekedeteiből. Mindig az emberekre fogta gonosz cselekedeteit. A legszörnyűbb kifogások a vallási kifogások.

Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Hagyd! Majd én megmondom neked, hogy mit mondott nekem ma éjjel az ÚR. Saul így felelt: Beszélj!

Sámuel ezt mondta: Milyen kicsiny voltál a magad szemében, és mégis Izráel törzseinek a fejévé lettél, Izráel királyává kent téged az ÚR!

Azután ezzel a megbízással küldött utadra az ÚR: Menj, és irtsd ki a vétkes amálékiakat, harcolj ellenük, míg csak nem végzel velük!

Miért nem hallgattál az ÚR szavára? Miért estél neki a zsákmánynak, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az ÚR?

Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az ÚR szavára, és eljártam abban a megbízásban, amiért elküldött az ÚR: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtottam.

Ismét hazudott, ahelyett, hogy megtért volna a vétkeiből.

A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az ÚRnak Gilgálban.

Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!

Isten nem leli örömét egy engedetlen élet áldozataiban, sokkal inkább azt szeretné, hogy engedelmeskedjünk neki, ahelyett, hogy áldozatot hozzunk. Sokszor az emberek csak azért adakoznak Istennek, hogy elfedjék a bűntudatukat. Ha valaki Istennek adakozik, az még nem jelenti azt, hogy lelki életet élnek.

Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!

Itt a vége Saul királyságának Isten szempontjából.

Saul így felelt Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az ÚR parancsát és a te beszédedet. Mert féltem a néptől, és hallgattam a szavára.

Ismét elmúlasztja a valódi megtérést, mert hazugság, hogy a nép miatt tette a dolgokat, ez újból csak kifogás. Isten azt akarja, hogy egyszerűen beismerjük, hogy hibáztunk, és meg akarunk térni. De ez nem megtérés a bűnből. Egyesek kifogásként használják azt, hogy „bűnösök vagyunk”. Ez nem megtérés, csak egy igazság kijelentése. A bűnt meg kell tagadni, és el kell fordulni tőle, ez jelenti a megtérést a bűnből, ezt akarja Isten.

De bocsásd meg ezúttal vétkemet, és jöjj vissza velem, hogy leboruljak az ÚR előtt!

Sámuel azonban ezt mondta Saulnak: Nem megyek vissza veled, mert te megvetted az ÚR igéjét; az ÚR meg elvetett téged, és nem maradsz Izráel királya.

Ezzel Sámuel sarkon fordult, és menni készült. De Saul megragadta a köpenye szélét, úgyhogy leszakadt.

Ekkor így szólt hozzá Sámuel: Így szakítja el tőled az ÚR a mai napon Izráel királyságát, és másnak, nálad különbnek adja.

Izráel fenséges Istene nem hazudik, és nem is bán meg semmit, mert nem ember ő, hogy megbánjon valamit.

A 4Mózesben azt olvassuk, hogy „Isten nem ember, hogy megbánjon valamit.” Néhány vers múlva azonban azt fogjuk olvasni, hogy Isten megbánta, hogy Sault királlyá tette. Hogy lehet ez?

*Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az ÚR előtt!
Ekkor megfordult Sámuel, követte Saul, és Saul leborult az ÚR előtt.*

Azután ezt mondta Sámuel: Hozzátok élém Agágot, Amálék királyát. Agág odament hozzá bilincsbe verve, és azt gondolta Agág: Biztosan nem a keserű halál vár.

De Sámuel így szólt: Ahogyan gyermektelenné tett asszonyokat a kardod, úgy legyen gyermektelenné anyád az asszonyok között! És felkoncolta Sámuel Agágot az ÚR előtt Gilgálban.

Ezután elment Sámuel Rámába, Saul pedig hazament Saul Gibeájába.

Sámuel nem is látta többé Sault holta napjáig; de bánkódott Sámuel Saul miatt, mivel megbánta az ÚR, hogy Sault Izráel királyává tette.

Most akkor megbánta, vagy nem bánta meg?

Mindig nagy nehézségbe ütközik, hogy Isten cselekedeteit, kifejezéseit emberi nyelvre fordítsuk. De csak az emberi nyelv áll rendelkezésünkre. Isten olyan dolgokat tesz és érez, amiket mi nem is tudunk felfogni. Ő mindent tud, és nem érthetjük meg az ő gondolatát, mert nem jutunk ennek a közelébe sem. Akkor hogyan tudjuk kifejezni azt, amit Ő gondolhat? Csak a mi emberi szempontunkból tudjuk emberi nyelvet használva megfogalmazni azt, amit Isten tesz és gondol.

Biztos vagyok benne, hogy létezik egy olyan mennyei szókincs, amely sokkal gazdagabb, és képes kifejezni mindent, de most azt hiába hallanánk, akkor sem értenénk meg, mert semmiféle emberi megtapasztaláshoz nem hasonlítható.

Itt Isten azon tettét kell kifejezzük, hogy elfordítja a kegyeit Saultól, és megváltozik a hozzáállása vele szemben. A megbánás szó jelenti ezt a változást, de a szó valódi értelmét korábban olvastuk: „Isten nem ember, hogy hazudjon, vagy hogy megbánjon valamit.”

Tehát ez a megbánás nem a mi emberi agyunk szerinti megbánást, megtérést jelent.

Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én elvettem, és nem marad Izráel királya? Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert ennek a fiai közül szemeltem ki a királyt.

Hogyan mehetnék oda? - kérdezte Sámuel. Ha meghallja Saul, megöl engem.

Sámuel tudatában volt, hogy Saul teljesen elfordult Istentől, és még őt is megölheti.

De az ÚR ezt mondta: Vigyél magaddal egy üszőborjút, és ezt mondd: Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak.

De Isait hívd meg az áldozati lakomára. Én pedig majd tudtodra adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondok neked!

És úgy tett Sámuel, ahogyan az ÚR megmondta neki. Amikor megérkezett Betlehembe, remegve mentek eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e?

Békés szándékkal - felelte. Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. Szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek velem az áldozatra! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az áldozati lakomára.

Amikor megérkeztek, és meglátta Eliábot, ezt gondolta: Biztosan ez lesz az ÚR felkentje, aki most itt van.

De az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Ne tekints a megjelenésére, se természetes növéseire, mert én megvetem őt. Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van.

Ekkor Abinádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR.

Azután Sammát vezette oda Isai, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR.

Így vezette oda Isai Sámuel elé mind a hét fiát, de Sámuel ezt mondta Isainak: Ezeket nem választotta az ÚR.

Majd megkérdezte Sámuel Isaitól: Minden fiad itt van? Hátra van még a legkisebb - felelte ő -, de ő éppen a juhokat őrzi. Erre Sámuel azt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem ülünk le, amíg ő meg nem érkezik.

Üzent tehát neki, és elhozatta. Ő pedig pirospozsgás, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az ÚR: Rajta! Kend fel, mert ő az!

Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkenete őt testvérei jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.

Igy hát Sámuel felkenete Dávidot Izrael királyává. De Saul még mindig a trónon ült, annak ellenére, hogy Dávid lett Isten kiválasztottja. A következő fejezetekből aztán kiderül, hogy Saul mindent el fog követni, hogy megtartsa azt, ami már nem az övé többé. Isten felkenetése és az Ő Lelke Dávidon van, de Saul ki fogja őt üzni abból a királyságból, amelyhez már semmi joga sincs.

Ehhez hasonlóan Jézus a kereszthalála árán megváltotta a világot Isten számára, és most már Ő a jogos Király. Ennek ellenére a Sátán továbbra is ott ül a világ trónusán, és mindent elkövet, hogy erővel megtartsa azt, amihez már semmi joga sincs. Mindent elkövet, hogy visszatartsa Isten Királyságának földi eljövételét. De Jézus a jogos király, és mi az Ő győzelmének hirdetésével visszavonulásra kényszeríthetjük az ellenséget. Az ellenség viszont nagyon konok, és csak onnan vonul vissza, ahonnan muszály neki, ezért az imáink konkrétak kell legyenek.

Ahelyett, hogy azt imádkoznánk, hogy Istenem, mentsd meg a világot, inkább mindenkiért egyenként kell imádkozzunk, és azt mondjuk, hogy „Istenem, azért haltál meg, hogy királyként uralkodhass az életükben, de most a Sátán tartja hatalmában őket. Jézus legyőzte az ellenség erejét, és a Kolossé 2 szerint győzedelmeskedett ezek fölött a fejedelemségek és hatalmasságok felett a kereszten. Ezért kérem Jézus Krisztus győzelmét ennek az embernek az életében”, és a Sátán ereje ellen támadunk Jézus nevében, az ellen a hatalom ellen, amely sötétben tartja őket. Jézus nevében engedje el őt! És így

szabadíthatjuk meg őket a Sátán erejétől, hogy a választásuk szabadságát visszanyerhessék.

Miért nem választják az emberek Istent? Mert a Sátán annyira fogva tartja az elméjüket, hogy nem lehet szabad döntésük, hanem a Sátán fogságában vannak a saját akaratuk ellenére. E világ ura annyira elvakította őket, hogy nem láthatják az igazságot. Imáinkat tehát az ellenség ellen kell fordítsuk, és Krisztus győzelmét kell érvényesítsük minden egyes életre egész addig, amíg azt látjuk, hogy megszabadultak a Sátán elvakító befolyásától. Ha végre megszabadulnak ettől a sátáni előítélettől, akkor minden bizonnyal Krisztust fogják választani saját akaratukból, hisz csak egy ostoba utasítaná el Őt. Így tudunk megszabadítani embereket a sötétség erejétől imádságon keresztül.

Mivel azonban a Sátán makacs, ezért az imáink konkrétak kell legyenek. Miután azonban kiűzzük a területről, ismét ellentámadásba lendül, hogy visszafoglalja azt, ezért az imákban akkor is kitartóak kell legyünk, amikor már a győzelem első jelei mutatkoznak. Ha valaki elfogadta Krisztust, akkor tovább kell imádkozzunk azért a személyért, hogy megtarthassuk a győzelmet, mert a Sátán ismét vissza próbálja foglalni azt a területet, amelyről kiűzték őt.

Igazi háborúban vagyunk, de nem test és vér ellen harcolunk, hanem a sötétség ereje ellen. Annak ellenére, hogy állandó harc van a sötétség és a világosság erejei között, a győzelem eldőlt már a kereszten, és a mi dolgunk az, hogy a kereszt győzelmét az emberek életében érvényesítsük imáinkon keresztül.

Dávidot tehát felkenték Izrael királyának. A 14.-ik verset igen nehéz értelmezni:

Saultól viszont eltávozott az ÚR lelke, és rossz szellem kezdte gyötörni, amelyet az ÚR küldött.

Mit jelent, hogy az Úrtól? Hát ez pont azt jelenti, ami le van írva. De viszont ezt nagyon nehéz megérteni nekünk. Lehet, hogy ez nagyon radikális dolog, de meg vagyok győződve, hogy a Sátán egy különleges és nehezen érthető módon Isten céljait szolgálja. Ha nem létezne a Sátán, akkor nem lenne választásunk a jó és rossz között, és így Isten nem tudná, hogy valóban szeretjük-e Őt, vagy nem. Sátán csak azért létezhet, mert Isten ezt megengedi neki. És a létezésének ténye azt jelenti, hogy Isten céljait szolgálja, mert egyébként semmi értelme sem volna annak, hogy létezzon.

A Sátán létezésével Isten a mi szeretetünket teszteli, azért, hogy a szeretetünk saját szabad akaratunkból eredjen. Ha a teljes képet tartjuk szem előtt, akkor tudhatjuk, hogy az egész teremtett világ ma is Isten céljait szolgálja, még maga a Sátán is a lázadásával együtt, hisz Isten ezt is felhasználja.

Ha Isten szabad választást ad, de nem ad választási lehetőséget, akkor semmi értéke sem lenne a szabad akaratnak. Ezért engedte meg Isten a Sátánnak, hogy támadjon, hogy teszteljen, hogy megnehezítse az életünket, hogy nehéz

legyen Istent szolgálni, mert így tudja meg azt, hogy az akadályok és nehézségek ellenére Őt igaz szeretettel szeretjük.

Ha azt mondanám a fiamnak, hogy maradj az udvaron, amíg kimegyek a városba, majd odaláncolnám a kerti fához, és amikor hazaérek elengedném, és azt mondanám, hogy „Büszke vagyok rád, fiam, milyen engedelmes vagy, hisz nem mentél el sehová” – mit gondolnátok rólam. A szomszédok pedig azt mondanák, hogy „Büszke vagy ugyan, de nem hallottad, hogy mennyit átkozódott és kiabált miközben ki akart szabadulni...” De nem volt válasza. Ezért aztán az engedetlenség leheteősége is ott kell legyen ahhoz, hogy az engedelmesség értelmet kapjon. Isten értelmes szeretetet akar tőlünk, ezért a döntést a mi kezünkbe adta.

Saul esetében meg vagyok győződve, hogy amint Isten lelke eltávozott tőle, megnyílt az ajtó arra, hogy a gonosz lelkek beköltözzenek. Szomorú dolog, amikor egy ember életéből az Úr lelke eltávozik.

Akkor ezt mondták a szolgálói Saulnak: Látod, Istennek egy rossz szelleme gyötör téged.

De a mi urunknak csak szólnia kell, és szolgálid készek keresni egy embert, aki ért a lantpengetéshez. És ha majd Istennek a rossz szelleme megszáll, akkor pengetni fogja a lantot, és jobban leszel.

Saul így felelt a szolgálóknak: Keressetek hát egy olyan embert, aki jól tud lantot pengetni, és hozzátok hozzám!

Ekkor megszólalt az egyik legény, és ezt mondta: Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lantot pengetni, derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az ÚR.

Ezért követeket küldött Saul Isaihoz ezzel az üzenettel: Küldd hozzám fiadat, Dávidot, aki a juhok mellett van!

Isai pedig fogott egy szamarat, arra kenyeret, egy tömlő bort meg egy kecskegidát rakott, és elküldte fiával, Dáviddal Saulnak.

Dávid megérkezett Saulhoz, és megállt előtte. Ő pedig igen megszerette, és a fegyverhordozója lett.

Dávid még nagyon fiatal volt, és nagy csodálója volt Saulnak, mert hősként tekintett rá. Dávid mindig tisztelte őt egészen Saul halálának napjáig, sőt még azután is.

Akkor ezt az üzenetet küldte Saul Isaihoz: Hagyd mellettem Dávidot, mert igen megkedveltem!

És valahányszor megszállta Sault Istennek az a rossz szelleme, fogta Dávid a lantot, és pengette a kezével. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, és a rossz szellem eltávozott tőle.

Nem tudjuk, hogy ez milyen hosszú ideig folytatódott, de nemsokára a sötétség árnyéka vetődött erre a jó kapcsolatra.

1 Sámuel 17-25

A filiszteusok összevonták seregeiket a harcra. A júdabeli Szókónál gyűltek össze, és tábort ütöttek Szókó és Azéká között Efesz-Dammímnál.

Saul és az izráeliek is összegyűltek, tábort ütöttek az Éla völgyében, és csatarendbe álltak a filiszteusok ellen.

Az innenső hegyen álltak a filiszteusok, a túlsó hegyen pedig az izráeliek. Közöttük völgy volt.

Az Éla völgy Jeruzsálemtől észak-nyugatra kb. 25 km-re volt.

Abban az időben elé hosszú időbe telt, amíg a seregek megtámadták egymást, előtte egymásra kiabáltak, és egymást ijesztgették.

Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint Góliát, aki Gát városából való volt. Magassága hat könyök és egy arasz volt.

Kb. 2,85 m magas volt.

Fején rézsisak volt, öltözete pikkelyes páncél, páncélja ötezer sekel súlyú rézből volt.

Lábán rézvért és vállán rézdárda volt.

Lándzsájának a nyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája, lándzsájának a hegye pedig hatszáz sekel súlyú vasból volt, és egy pajzshordozó ment előtte.

Így állt ki, és odakiáltott Izráel csatasorainak: Miért vonultatok ki, és készültetek fel a harcra? Nézzétek, én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgálói! Válasszatok ki magatok közül egy embert, hogy síkra szálljon velem!

Ha le tud győzni, és megöl engem, akkor mi leszünk a ti szolgálítok; de ha én győzöm le, és én ölöm meg őt, akkor ti lesztek a mi szolgálóink, és ti szolgáltok nekünk.

Ezt is mondta a filiszteus: Én itt most kigúnyolom Izráel csatasorait. Állítsatok szembe velem valakit, hogy megvívjunk egymással!

Amikor meghallotta Saul és egész Izráel a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek, és igen féltek.

Dávid annak az efrátai embernek volt a fia a júdai Betlehemből, akinek Isai volt a neve, és nyolc fia volt. Ez az ember Saul idejében már öreg volt ahhoz, hogy bevonuljon a férfiakkal.

De Isai három nagyobbik fia hadba vonult Saullal. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá.

Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saullal.

Dávid el-elment Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben.

A filiszteus pedig megjelent reggelenként és esténként, és kiállt negyven napon át.

Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez.

Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet.

Az Élá-völgyben vannak ők, ahol Saul és az izráeli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal.

Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette.

Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben.

Dávid rábízta holmiját arra, aki a főszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e.

És miközben beszélgetett velük, előállt a filiszteusok csatasorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta.

Amikor az izráeli férfiak meglátták azt az embert, mindnyájan elfutottak előle, mert nagyon féltek.

Ezt mondták az izráeliek: Láttátok ezt az embert, aki előállt? Azért állt elő, hogy csúfolja Izráelt. Ha akadna olyan ember, aki megölné, gazdagon megajándékozná a király, még a leányát is hozzáadná, és fölmentené apjának a házáat Izráelben minden szolgálat alól.

Akkor ezt mondta Dávid a mellette álló embereknek: Mi történik majd azzal az emberrel, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a körülmételetlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten seregét?

A nép pedig elmondta neki szóról szóra, hogy mi történik azzal, aki ezt levágja.

Amikor a legidősebb bátyja, Eliáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt Eliáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhót a pusztában? Tudom, hogy vakmerő vagy, és rosszban töröd a fejed. Csátát akarsz te látni, azért jöttél ide.

Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen ez csak beszéd volt!

És elfordult tőle egy másikhoz, és az is ugyanazt mondta, meg a hadinép is ugyanúgy válaszolt neki, mint az előbb.

Amikor meghallották, mit beszélt Dávid, jelentették Saulnak, ő pedig magához rendelte.

Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal.

De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal kora óta.

Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhait mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem.

Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmételetlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét.

Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az ÚR legyen veled!

És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette.

Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és járnival akart, mert még nem próbálta. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járnival, mert nem próbáltam. Le is vetette Dávid ezeket.

Az Éla völgy mélyén van egy kiszáradt patak, amely csak eső után telik meg vízzel.

Amikor Isten megteremtette a Földet, akkor már tudta, hogy mi fog történni ebben a völgyben egy napon, és ebbe a kis folyómederbe gyönyörű, kis kerek kövek ezreit helyezte el. Soha nem láttam még egyetlen patakmederben sem ennyi kis kerek követ, amelyeket parittyába használhatnak.

Kezébe vette a botját, és kiválasztott a patakból öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz.

A filiszteus is elindult, és egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a fegyverhordozója.

Amikor a filiszteus rátekintett, megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, pirosposzsgás és jó megjelenésű.

És ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt.

Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak!

Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál.

Még ma kezembe ad az ÚR, leváglok és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom. És megtudja mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben.

És megtudja az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR. Mert az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket.

Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatásorból a filiszteus elé.

Belenyúlt Dávid a tarisznyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokra találta a filiszteust, hogy a kö befúródott a homlokába, és arccal a földre zuhant.

Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és köve volt. Legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig nem volt kard Dávid kezében.

Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, és levágta a fejét. Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézük, megfutamodtak.

Ekkor elindultak az izráeliek és júdaiak, és csatakiáltással üldözték a filiszteusokat a völgy irányában egészen Ekrón kapujáig. Ott feküdtek a filiszteusok halottai a Saaraim felé vivő úton egészen Gátig és Ekrónig.

Azután visszatértek Izráel fiai a filiszteusok üldözéséből, és kifosztották a táborukat.

Dávid pedig fogta a filiszteus fejét, és Jeruzsálemba vitte, fegyvereit pedig otthon helyezte el.

Amikor látta Saul, hogy kiment Dávid a filiszteus ellen, ezt kérdezte a hadseregarancsnoktól, Abnértól: Abnér, kinek a fia ez az ifjú? Abnér így felelt: Az életedre mondom, ó király, hogy nem tudom.

Akkor ezt mondta a király: Kérdezd akkor meg, hogy kinek a fia ez az ifjú.

És amikor visszajött Dávid azután, hogy levágta a filiszteust, fogta őt Abnér és Saul elé vezette. A filiszteus feje még a kezében volt.

Saul megkérdezte tőle: Kinek a fia vagy, te ifjú? Dávid így felelt: Szolgádnak, a betlehem-i Isainak a fia vagyok.

Miután véget ért a beszélgetés Saullal, Jónátán lelke összeforrt Dávid lelkével. Úgy megszerette őt Jónátán, mint önmagát.

Mindketten nagyon kalandvágók és bátrak voltak, mindketten nagyon szerették az Urat és nagyon bíztak benne. Azonnal mély barátság szövődött közöttük, ugyanakkor Saul is nagyon megkedvelte őt.

Saul pedig magához vette őt azon a napon, és nem engedte, hogy visszatérjen apja házába.

És szövetséget kötött Jónátán Dáviddal, mert úgy szerette őt, mint önmagát.

Levette Jónátán a köpenyét, és Dávidnak adta, sőt a ruháját meg a kardját, az íját és az övét is.

És ha Dávid harcba indult, sikerrel járt mindenütt, bárhová küldte Saul. Ezért a harcosok élére állította őt Saul. Tetszett ez az egész népnek, még Saul udvari embereinek is.

Egyszer amint hazajöttek, amikor Dávid a filiszteusok leveréséből tért vissza, kivonultak az asszonyok Saul király elé Izráel városaiból énekszóval, körtáncot lejtve, dobolva, vígan, és három húrú hangszeren játszva.

A táncoló asszonyok így énekeltek: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert!

Egy büszkeséggel eltelt embernek ez egy kicsit erős volt.

Erre igen megharagudott Saul, és nem tetszett neki ez a dolog, mert ezt gondolta: Dávidnak tízezret tulajdonítanak, nekem meg csak ezret tulajdonítanak! Még majd a királyság is az övé lesz!

Ettől fogva állandóan rossz szemmel nézett Saul Dávidra.

Másnap megszállta Sault Istennek az a rossz szelleme, és révületbe esett a házában. Dávid pedig a lantot pengette, ahogyan mindennap szokta. Saul kezében lándzsa volt.

Saul feléje dobta a lándzsát, mert azt gondolta, hogy a falhoz szegezi Dávidot. De Dávid két ízben is kitért előle.

És félni kezdett Saul Dávidtól, mert vele volt az ÚR, Saultól pedig eltávozott.

Ezért eltávolította őt Saul maga mellől, és ezredessé tette, hogy ki- és bevonuljon a hadinép élén.

Dávid minden útján sikerrel járt, mert vele volt az ÚR.

Amikor látta Saul, hogy milyen nagy sikereket ér el, rettegni kezdett tőle.

De egész Izráel és Júda szerette Dávidot, mert ő vonult az élükön ki és be.

Egyszer így szólt Saul Dávidhoz: Nézd, neked adom feleségül idősebb lányomat, Mérabot, csak légy az én vitézem, és harcold az ÚR harcait! Mert így gondolkozott Saul: ne én pusztítsam el, hanem a filiszteusok.

Dávid ezt felelte Saulnak: Ki vagyok én, mi az én életem és apám családja Izráelben, hogy veje legyek a királynak?

De amikor hozzá kellett volna adni Dávidhoz Saul leányát, Mérabot, mégis a mehólai Adriélhez adták feleségül.

Saul leánya Míkal azonban megszerette Dávidot. Megmondták ezt Saulnak, és ő helyeselte a dolgot.

Ezt gondolta ugyanis Saul: Neki adom őt, mert ez lesz a csapda, és elpusztítják a filiszteusok. Ezért másodszor is ezt mondta Saul Dávidnak: Ezúttal a vöm leszel.

És megparancsolta Saul az udvari embereknek, hogy így beszéljenek Dáviddal bizalmasan: Nézd, a király kedvel téged, és az udvari emberek is mind szeretnek. Légy tehát a király veje!

Saul udvari emberei el is mondták Dávidnak ezeket a dolgokat, de Dávid így felelt: Olyan csekélységnek látjátok, hogy valaki a király veje legyen? Hiszen én szegény és jelentéktelen ember vagyok.

És jelentették az udvari emberek Saulnak, hogy miket mondott Dávid.

Akkor ezt mondta Saul: Mondjátok meg Dávidnak, hogy nem kíván a király mátkapénzt, csak száz filiszteusnak az előbőrét. Így állj bosszút a király ellenségein! Saul ugyanis azt gondolta, hogy a filiszteusok által ejti el Dávidot.

Amikor aztán az udvari emberek elmondták Dávidnak ezeket, Dávid is helyeselte a dolgot, hogy a király veje legyen. Még mielőtt letelt volna a kitűzött idő, elindult és elment Dávid az embereivel együtt, és levágott kétszáz embert a filiszteusok közül. Elhozta Dávid az előbőrüket, és odaadta az összeset a királynak, hogy a király veje lehessen. Ekkor hozzá adta Saul a leányát, Míkal feleségül.

Saul azonban látta, és tudta, hogy az ÚR Dáviddal van, és Míkal, Saul leánya szereti őt.

Ezért még jobban félt Saul Dávidtól, és ellensége lett Dávidnak egész életére.

A filiszteusok vezérei kivonultak harcolni. Valahányszor kivonultak, Dávid mindig nagyobb sikert ért el, mint Saul többi szolgája, ezért igen híressé lett a neve.

A 19.-ik fejezetben Saul harmadszor is megpróbálja megölni Dávidot.

Saul elmondta fiának, Jónátánnak és összes udvari emberének, hogy meg akarja ölni Dávidot. De Jónátán, Saul fia nagyon kedvelte Dávidot.

És megmondta Jónátán Dávidnak: Apám, Saul meg akar ölni. Ezért vigyázz magadra holnap reggelig, maradj a rejtkehelyen, és rejtőzz el.

Én pedig kimegyek, és ott állok meg apám mellett a mezőn, ahol te leszel, és beszélni fogok apámmal rólad. Majd meglátom, hogy mi lesz és megmondom neked.

Jónátán Dávidnak az érdekében beszélt apjával, Saullal, és ezt mondta neki: Ne vétkezzék a király a szolgája, Dávid ellen, hiszen ő nem vétett ellened, sőt sok jót tett neked.

Kockára tette az életét, leterítette a filiszteust, és nagy szabadulást szerzett az ÚR egész Izráelnek. Te láttad ezt, és örültél. Miért vétkeznél az ártatlan vér ellen, miért akarod ok nélkül megölni Dávidot?

Saul hallgatott Jónátán szavára; meg is esküdött Saul: Az élő ÚRra mondom, hogy nem kell meghalnia!

Látszólag megváltozott Saul hozzáállása. De Saul sokszor nagyon mélyen volt, máskor meg felengedett, és utána ismét meg akarta ölni Dávidot. Nagyon hullámzó volt a lelkiállapota ebben az időben.

Ekkor hívatta Jónátán Dávidot, és elmondta neki Jónátán mindezeket. Majd Saulhoz vezette Jónátán Dávidot, aki ismét olyan lett hozzá, mint azelőtt.

A harc tovább tartott. Dávid hadba vonult a filiszteusok ellen, nagy vereséget mért rájuk, és azok megfutamodtak előtte.

Egyszer az ÚRnak az a rossz szelleme megszállta Sault, amikor házában ült lándzsával a kezében. Dávid pedig pengette a lantot.

Ekkor Saul lándzsájával a falhoz akarta szegezni Dávidot, de ő félrehajolt Saul elől, és a lándzsa a falba fúródott. Dávid pedig kifutott, és elmenekült azon az éjszakán.

Ekkor követeket küldött Saul Dávid házához, hogy tartsák szemmel, és öljék meg reggelre. De a felesége, Míkal megmondta Dávidnak: Ha nem tudod megmenteni az életedet ma éjjel, holnap meg kell halnod!

És leeresztette Míkal Dávidot az ablakon át. Ő pedig futásnak eredt, és elmenekült.

Ekkor fogta Míkal a házibálványt, beletette az ágyba, kecskeszőr párnát tett a feje alá, és betakarta a ruhájával.

Saul tehát elküldte követeit, hogy fogják el Dávidot, de az asszony azt mondta nekik, hogy beteg.

Ekkor Saul ismét elküldte a követeket, hogy nézzék meg Dávidot, és vigyék el hozzá ágyastul, hogy megölesse.

Amikor a követek odamentek, kitűnt, hogy a házibálvány volt az ágyban, és kecskeszőr-párna volt a feje alatt.

Ezért Saul ezt mondta Míkalnak: Miért csaltál meg így engem? Miért engedted, hogy ellenségem elmeneküljön? Míkal ezt felelte Saulnak: Ő mondta nekem: Engedj el, különben megöllek!

Dávid tehát futva elmenekült, Sámuelhez ment Rámába, és elmondta neki mindazt, amit Saul tett vele. Azután Sámuellel együtt Nájótba ment, és ott tartózkodtak.

De jelentették Saulnak, hogy Dávid Nájótban van, Ráma mellett. Akkor Saul követeket küldött ki, hogy fogják el Dávidot. De amikor meglátták a próféták csoportját, akik révületben voltak, Sámuel pedig ott állt mellettük, akkor Isten lelke szállt Saul követeire, és ők is révületbe estek.

Jelentették ezt Saulnak, és ő más követeket küldött ki, de azok is révületbe estek. Harmadszor is küldött Saul követeket, de azok is révületbe estek. Ekkor maga is elment Rámába, és amikor a Szekúban levő nagy kúthoz érkezett, így kérdezősködött: Hol van Sámuel és Dávid? Ezt felelték: Nájótban, Ráma mellett.

Elment tehát a Ráma mellett levő Nájótba. De Isten lelke szállt őrá is, és amíg ment, folyton révületben volt, amíg meg nem érkezett a Ráma mellett levő Nájótba.

Akkor ő is ledobta a ruháját, és révületben volt ő is Sámuel előtt, és ott feküdt meztelenül egész nap és egész éjjel. Ezért mondják: Hát már Saul is a próféták között van?

Dávid ezután elmenekült a Ráma mellett levő Nájótból. Elment, és ezt mondta Jónátánnak: Mit követtem el, mi az én bűnöm, mi az én vétkem apáddal szemben, hogy az életemre tör?

Ő azt felelte neki: Semmiképpen sem fogsz meghalni! Hiszen nem tesz apám semmit sem, amit föl ne tárna előttem. Miért titkolná el apám előlem éppen ezt a dolgot? Az nem lehet!

De Dávid meg is esküdött, és ezt mondta: Jól tudja apád, hogy te jóindulattal vagy hozzám, ezért azt gondolta: Ne tudja meg ezt Jónátán, mert elszomorodik. De az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy csak egy lépés választ el a haláltól.

Jónátán így felelt Dávidnak: Amit csak kívánsz, megteszem érted!

Azután Dávid ezt mondta Jónátánnak: Nézd, holnap újhold lesz, és nekem az étkezésnél ott kellene ülnöm a király mellett. Engedj el engem, hadd rejtőzzem el a mezőn holnapután estig.

Ha nagyon kérdezősködik utánam apád, ezt mondd: Engedélyt kért tőlem Dávid, hogy hazaszaladhasson a városába, Betlehembe, mert egész nemzetsége most tartja az évenkénti áldozati lakomát.

Ha erre azt mondja, hogy jól van, akkor békében lehet szolgád. De ha nagyon megharagszik, abból megtudod, hogy gonosztetre határozta el magát.

...

Három nap múlva jöjj ide sietve, és menj arra a helyre, ahol elrejtőztél a múlt alkalommal, és tartózkodj az Ezel nevű kő mellett.

Én pedig három nyilat lövök arra felé, mintha célba lőnék.

És majd utánuk küldök egy gyermeket: Eredj, keresd meg a nyilakat! Ha ezt mondom a gyermeknek: Ott vannak melletted a nyilak, szedd föl azokat! - akkor előjöhetsz, mert az élő ÚRra mondom, hogy biztonságban vagy, és nincs semmi baj.

Ha azonban ezt mondom a fiúnak: A nyilak messze előtted vannak! - akkor menj el, mert az ÚR elküld téged.

Abban a dologban pedig, amit megbeszéltünk egymással, az ÚR legyen a tanú közöttünk mindörökre.

Dávid tehát elrejtőzött a mezőn. És amikor eljött az újhold, a király asztalhoz ült, hogy egyék.

Leült a király a székére, mint máskor, a fal mellett levő székre; vele szembe Jónátán, Saul mellé pedig Abnér ült, és Dávid helye üresen maradt.

De Saul semmit sem szólt azon a napon, mert azt gondolta, hogy történt vele valami, ezért nem tiszta, biztosan nem tiszta.

Az újhold után következő második napon azonban megint üres maradt Dávid helye, és akkor ezt kérdezte Saul a fiától, Jónátántól: Miért nem jött el Isai fia tegnap sem, ma sem az étkezéshez?

Jónátán így felelt Saulnak: Engedélyt kért tőlem Dávid, hogy elmehessen Betlehembe.

Ezt mondta ugyanis: Engedj el engem, mert áldozati lakomája van nemzetségünknek a városban, és rám parancsolt a bátyám. Azért, ha jóindulattal vagy hozzám, engedd meg, hogy elmenjek megnézni a testvéreimet. Ezért nem jött el a király asztalához.

Akkor haragra gerjedt Saul Jónátán ellen, és ezt mondta neki: Te romlott és engedetlen fajzat! Jól tudom, hogy te Isai fiát pártolod a magad szégyenére és anyád gyalázatára.

Mert míg Isai fia él a földön, nem lesz belőled és a királyságodból semmi. Azért küldj érte, és hozasd ide hozzám, mert a halál fia ő!

Jonatán most megértette apja valódi érzelmeit Dáviddal szemben.

Jónátán azonban így válaszolt apjának, Saulnak: Miért kell meghalnia? Mit követett el?

Erre Saul feléje dobta a lándzsáját, és át akarta vele ütni. Ekkor megértette Jónátán, hogy apja elhatározta Dávid megölését.

Ezután fölkelt Jónátán az asztaltól izzó haraggal. Nem evett semmit az újhold második napján, mert bánkódott Dávid miatt, akit gyalázott az apja.

Reggel azután kiment Jónátán a mezőre a Dáviddal megbeszélt időben, és egy kisgyermek volt vele.

Ezt mondta a gyermeknek: Fuss, keresd meg a nyilakat, amelyeket kilövik! A gyermek elfutott, ő pedig úgy lőtt ki egy nyilat, hogy túlmenjen rajta.

Amikor a gyermek arra a helyre ért, ahova Jónátán a nyilat lőtte, ezt kiáltotta a gyermek után Jónátán: Messze előtted van a nyilam!

Még ezt is kiáltotta Jónátán a gyermeknek: Siess, fuss, meg ne állj! A gyermek fölkapta Jónátánnak a nyilát, és urához ment.

A gyermek ugyanis semmit sem értett, csak Jónátán és Dávid értette a dolgot.

Azután odaadta Jónátán a gyermeknek a fegyvereket, és ezt mondta neki: Eredj, vidd be a városba.

A gyermek elment, Dávid pedig fölkelt a kő déli oldala mellől, arcával a földig hajolt, és háromszor leborult. Azután megcsókolták egymást, megsiratták egymást, míg csak Dávid erőt nem vett magán.

Akkor ezt mondta Jónátán Dávidnak: Eredj el békességgel, mert mindketten így esküdtünk meg az ÚR nevére: Az ÚR legyen tanú közöttünk és utódaink között mindörökre!

Dávid ezután útnak indult, Jónátán pedig visszament a városba.

Dávid és Jónátán szövetséget kötött egymással. Jónátán tudta, hogy Isten Dávidnak fogja a királyságot adni, és megeskette Dávidot, hogy amikor király lesz, akkor jól fog bánni az ő családjával.

Dávid Ahimelek paphoz ment Nóbba. Ahimelek megrettenve ment Dávid elé, és ezt kérdezte: Miért vagy egyedül, és miért nincs veled senki?

Dávid ezt felelte Ahimelek papnak: A király parancsolt nekem valamit, és azt mondta, hogy senki se tudjon meg semmit arról, amiért elküldött, és amit parancsolt nekem. A legényeket pedig más helyre rendeltem.

Most azért mi van kéznél? Adj nekem öt kenyeret, vagy ami éppen akad!

A pap ezt felelte Dávidnak: Közönséges kenyér nincs nálam, van azonban szent kenyér, de csak akkor, ha a legények megtartóztatták magukat az asszonytól.

Dávid pedig ezt válaszolta a papnak: Valóban el volt tiltva tőlünk az asszony egy idő óta. Amikor elindultam, szent volt a legények teste. Ez az út közönséges ugyan, de ők testükben szentek.

Ekkor odaadta neki a pap a szent kenyeret, mert nem volt ott más, csak áldozati kenyér, amit el szoktak venni az ÚR színe előtt, és frissen sült kenyeret tettek oda, ha amazt elvették.

Tudjuk, hogy az áldozati kenyeret a törvény szerint csak a papok ehatták meg. Az Újszövetségben Jézus erre utalva azt mondja a farizeusoknak, amikor azok a törvénnyel jönnek vele szemben:

„Vajon azt sem olvastátok, amit Dávid tett, amikor megéhezett ő is, meg azok is, akik vele voltak?”

Bement az Úr házába, elvette a szent kenyeret, és megette, sőt azoknak is adott, akik vele voltak; pedig a kenyeret nem lett volna szabad megenni, csak a papoknak.”

A farizeusok a szombat megszegése miatt támadták Jézust, mivel a tanítványai a kalászatokat tépték, és a búzmagokat ették szombaton. De Jézus megmutatja, hogy az emberi szükséglet a törvénynél fontosabb. A fickók éhesek, és mit foglalkozunk azzal, hogy a törvény mit mond ebben az esetben?

Volt ott Saulnak egy szolgája is név szerint az edómi Dóég, aki épp azon a napon az ÚR színe előtt tartózkodott. Ő volt Saul pásztorainak a felügyelője.

Dávid azután megkérdezte Ahimelektől: Nincs itt kéznél lándzsa vagy kard? Mert nem hoztam magammal sem a kardomat, sem a fegyvereimet, olyan sürgős volt a király parancsa.

A pap így felelt: A filiszteus Góliát kardja, akit te vágta le az Élá völgyében, köpenybe csavarva itt van az éfód mögött. Ha el akarod vinni, vidd el, de ezen kívül nincs itt egyéb. Dávid ezt mondta: Nincs annál megfelelőbb. Add ide!

Dávid még azon a napon elindult, elmenekült Saul elől, és Ákishoz, Gát királyához ment.

JAVITVA 40:00

Ákis a filiszteusok királya volt, Dávid tehát az ellenség táborába menekült.

Ákisnak ezt mondták udvari emberei: Hiszen ez Dávid, az ország királya! Róla énekelték a körtáncban: Megölt Saul ezer embert Dávid meg tízezer embert.

Amikor Dávidnak tudomására jutott ez a beszéd, félni kezdett nagyon Ákistól, Gát királyától.

És félkegyelműnek tette magát előttük, eszelősként viselkedett köztük, firkált az ajtószárnyakra, nyálát pedig a szakállára csurgatta.

Akkor ezt mondta Ákis az udvari embereknek: Hát nem látjátok, hogy ez az ember bolond? Minek hoztátok ide?

Nincs itt elég bolond, idehoztátok még ezt is, hogy a bolondját járja előttem? Egy ilyen kerüljön a házamba?

Nekem tetszik Dávidnak ez az alakítása, mert feltalálta magát, és kikeveredett a bajból. Ugyanakkor van egy érdekes ige, amely azt mondja, hogy *az emberektől való rettegés csapdába ejt*. Itt azt olvassuk, hogy Dávid félni kezdett Ákistól, és az emberektől való félelem gyakran ostoba viselkedésre készíthet. A mi bátor Dávidunk nem félt az óriástól, de most a királytól való félelmében a nyálát csorgató félkegyelművé alacsonyodik.

Elment azért onnan Dávid, és az Adullám-barlangba menekült. Amikor meghallották testvérei és apjának egész rokonsága, elmentek hozzá.

Hozzá gyülekezett mindenféle elnyomott, eladósodott és elkeseredett ember, ő pedig a vezérükké lett. Mintegy négyszázan voltak vele.

Onnan a móábi Micpébe ment Dávid, és ezt mondta Móáb királyának: Hadd jöjjön közétek apám és anyám, amíg meg nem tudom, hogy mit akar tenni velem az Isten.

És odavitte őket Móáb királyához, és ott maradtak nála mindaddig, amíg Dávid a sziklavárban volt.

Egyesek szerint ez a Masada-i sziklavár, amelyet később Nagy Heródes egy téli palotává és erőddé alakított át.

Itt kellene elovasni az 57.-ik és a 142.-ik zsoltárt, mert ezeket Dávid abban az időben írta, amikor a sziklavárban volt, Saul elől menekülve.

Gád próféta azonban ezt mondta Dávidnak: Ne maradj a sziklavárban, hanem eredj, menj el Júda földjére. Dávid el is ment, és megérkezett a hereti erdőbe.

De meghallotta Saul, hogy tudják, hol van Dávid az embereivel. Saul Gibeában volt a magaslaton, a tamariszkuszfa alatt. Lándzsája a kezében volt, és udvari emberei mind mellette álltak.

Akkor ezt mondta Saul a mellette álló udvari embereknek: Hallgassatok rám, Benjámin fiai! Hát Isai fia ad nektek mindnyájatoknak mezőt és szőlőt, és ő tesz benneteket ezredesekké és századosokká?

Hiszen ti mind összeesküdtetek ellenem, mert senki sem leplezte le előttem, hogy saját fiam kötött szövetséget Isai fiával. Senki sem szánt meg engem, és nem mondta meg nekem, hogy a saját fiam lázította ellenem a szolgálomat, hogy leselkedjék rám. Bizony így van ez!

Akkor megszólalt az edómi Dóég, aki ott állt Saul udvari emberei mellett, és azt mondta: Én láttam, amikor Isai fia Nóbba érkezett Ahimelekhez, Ahitúb fiához.

Ő megkérdezte az URat, és útravalót adott Dávidnak, sőt a filiszteus Góliát kardját is odaadta neki.

Ekkor hívatta a király Ahimelek papot, Ahitúb fiát és egész rokonságát, a nóbi papokat. Azok eljöttek mindnyájan a királyhoz.

És ezt mondta Saul: Hallgass ide Ahitúb fia! Ő pedig így felelt: Itt vagyok, uram.

Saul megkérdezte tőle: Miért esküdtetek össze ellenem Isai fiával, amikor kenyeret és kardot adtál neki, sőt az ő érdekében Istent is megkérdezted?! Azért, hogy fellázadjon ellenem, és leselkedjék rám? Bizony, így van ez!

Erre így felelt Ahimelek a királynak: Van-e olyan megbízható ember összes szolgád között, mint Dávid, a király veje, testőrséged parancsnoka, akit nagyra becsülnek udvarodban?

Vajon most kérdeztem meg először az Istent vele kapcsolatban? Egyáltalán nem! Ne tulajdoníts ilyet szolgádnak, sem egész rokonságomnak, királyom, mert semmit sem tudott szolgád erről az egész dologról.

Akkor ezt mondta a király: Halállal kell lakolnod, Ahimelek, egész rokonságoddal együtt!

A mellette álló fegyvereseknek pedig ezt mondta a király: Fogjátok körül, és öljétek le az ÚR papjait, mert ők is Dávidot segítették, hiszen tudták, hogy szökök, de nem leplezték le előttem. A király szolgálói azonban nem akartak kezet emelni és rátámadni az ÚR papjaira.

Ekkor Dóégnak parancsolta a király: Jöjj ide, és támadj rá te a papokra! Az edómi Dóég oda is jött, rátámadt a papokra, és megölt azon a napon nyolcvanöt embert, akik gyolcs éfódot viseltek.

Nóbot, a papok városát is karddal támadta meg; kardélre hányt férfit és nőt, gyermeket és csecsemőt, ökröt, szamarat és bárányt.

Ahitúb fiának, Ahimeleknek egyik fia azonban, akit Ebjátárnak hívtak, elmenekült, és Dávidhoz szökött.

Ebjátár hírül vitte Dávidnak, hogy Saul megölette az ÚR papjait.

Dávid ezt mondta Ebjátárnak: Tudtam én már azon a napon, amikor ott volt az edómi Dóég, hogy el fog ez árulni Saulnak. Én okoztam apád egész háza népének a vesztét.

Maradj nálam, ne félj, mert aki az én életemre tör, az tör a te életedre is. Ezért biztonságban leszel nálam.

Dávid tudta, hogy hibázott, amikor elengedte Dóéget, ahelyett, hogy megölte volna, mert tudta, hogy így most saját hibája miatt halt meg a sok pap.

Jelentették egyszer Dávidnak, hogy a filiszteusok megtámadták Keílát, és fosztogatják a szérűket.

Ekkor megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek, és megverjem-e a filiszteusokat? Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Menj el, verd meg a filiszteusokat, és szabadítsd föl Keílát.

De ezt mondták Dávidnak az emberei: Még itt, Júdában is félünk! Hát még, ha el kell mennünk Keílába a filiszteusok csapatai ellen!

Dávid ismét megkérdezte az URat. Az ÚR pedig így válaszolt neki: Indulj és menj Keílába, mert kezedbe adom a filiszteusokat.

Elment tehát Dávid az embereivel Keílába, harcolt a filiszteusok ellen, elhajtotta jószágait, és nagy vereséget mért rájuk. És felszabadította Dávid Keíla lakóit.

Amikor Ebjátár, Ahimelek fia Dávidhoz menekült Keílába, az éfódot is magával vitte.

A papok az éfód segítségével kérdezték meg az Úr akaratát.

Ezután hírül vitték Saulnak, hogy Dávid Keílába ment. Akkor ezt mondta Saul: Kezembe adta őt az Isten, hiszen saját magát zárta be azzal, hogy kulcsos városba ment.

Ezért mozgósította Saul az egész hadinépet, hogy Keíla ellen vonuljon, és körülzárja Dávidot embereivel együtt.

De megtudta Dávid, hogy Saul rosszat forral ellene. Ezt mondta Ebjátár papnak: Hozd ide az éfódot!

És ezt mondta Dávid: URam, Izráel Istene! Azt a hírt hallotta szolgál, hogy Saul ide akar jönni Keílába, hogy elpusztítsa miattam a várost.

Kiszolgáltatnak-e neki Keíla polgárai? Idejön-e Saul, ahogyan szolgál hallotta? URam, Izráel Istene, jelentsd ki szolgáltnak! Az ÚR így felelt: Idejön.

Akkor ezt kérdezte Dávid: Kiszolgáltatnak-e engem és embereimet Saulnak Keíla polgárai? Az ÚR így felelt: Kiszolgáltatnak.

Elindult tehát Dávid mintegy hatszáz emberével, kivonult Keílaból, és mentek, amerre mehettek. Amikor jelentették Saulnak, hogy Dávid elmenekült Keílaból, lemondott arról, hogy ellene vonuljon.

Dávid a pusztában sziklavárakban tartózkodott. Amikor Zif pusztájában lakott a hegyen, Saul mindennap kereste, de Isten nem adta őt a kezébe.

Dávid látva, hogy Saul kivonult ellene, és az életére tör, Zif pusztájában az erdőségbe vette be magát Dávid.

Ekkor elindult Jónátán, Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőségbe, és erősítette az Istenbe vetett bizalmát.

Mert így szólt hozzá: Ne félj, nem ér utol apámnak, Saulnak a keze! Te leszel Izráel királya, én pedig a második ember leszek melletted. Apám, Saul is tudja, hogy így lesz.

Saul tudta, hogy Isten kenete Dávid életén van és azt is tudta, hogy ő lesz a király, ennek ellenére tovább ragaszkodott ahhoz a királysághoz, amiről már tudta, hogy nem az övé. Jonatán is tudta, hogy Dávid lesz a király, és ő nagyon jól viszonyul Dávidhoz, és azt mondja neki, hogy ő lesz majd mellette a második

ember. Annyira szerette Dávidot, hogy hajlandó volt megengedni, hogy Dávidé legyen a dicsőség, és ő beérte annyival, hogy a segítője legyen, és boldogan lemondott a trónról Dávidért.

És szövetséget kötöttek egymással az ÚR színe előtt. Dávid az erdőségben maradt, Jónátán pedig hazament.

De a zífiak elmentek Saulhoz Gibeába, és ezt mondták: Nálunk rejtőzködik Dávid a sziklavárakban, az erdőségben, Hakilá halmán, a sivatagtól délre.

Ha tehát az a legfőbb kívánságod, ó király, hogy eljőjj, akkor jöjj el, és a mi dolgunk lesz, hogy kiszolgáltassuk őt a királynak.

Saul ezt mondta: Az ÚR is megáld titeket, hogy megszántatok engem.

Milyen hamis jellemű ez a Saul! Lelki kifejezéseket használ egy ilyen gonosz dologban. Nem mindenki fog a mennyek országába jutni, aki azt mondja: „Uram, Uram.” Sokan a megfelelő lelki dumát használják, de nem jutnak a mennyországban. A szívük és a szájuk két különböző dolgot mond.

Menjetek, bizonyosodjatok meg újból, tudjátok meg, és nézzétek meg azt a helyet, amerre jár, és hogy ki látta ott, mert azt mondták nekem, hogy igen ravasz ember.

Ezért nézzetek meg, és tudjátok meg minden búvóhelyet, ahol bujkál, azután térjete vissza hozzám biztos hírral, és akkor elmegyek veletek. Ha az országban van, kikutatom őt Júda valamennyi nemzetsége közül.

Azok elindultak, és elmentek Saul előtt Zifbe. Dávid pedig embereivel együtt Máón pusztájában volt a síkságon, a sivatagtól délre.

Saul is elment embereivel, hogy megkeresse őt, Dávidnak azonban hírül adták, ezért elment ahhoz a sziklához, amely Máón pusztájában van. Meghallotta ezt Saul, és üldözőbe vette Dávidot Máón pusztájában.

Saul a hegy egyik oldalán ment, Dávid és emberei pedig a hegy másik oldalán. Dávid sietve menekült Saul elől, mert Saul és emberei már kezdték bekeríteni Dávidot és embereit, hogy elfogják őket.

De követ érkezett Saulhoz ezzel az üzenettel: Sietve jöjj, mert betörték a filiszteusok az országba!

Ekkor visszatért Saul Dávid üldözéséből, és a filiszteusok ellen ment. Ezért hívják azt a helyet Szela-Hammahlekótnak.

Ez magyarul „Elválás szikláját” jelent.

Ezután elvonult onnan Dávid, és Éngedi sziklavárában tartózkodott.

Éngedi a Holt-tenger közelében van, és mivel a Holt-tenger majdnem 300 méterrel a tengerszint alatt van, nagyon sok forrás tör itt a felszínre. A hely tele van gyönyörű vízesésekkel, kanyonokkal, barlangokkal, és nagyon megfelelő hely a rejtőzködésre. Egy hatalmas erdőség közepén található ez a gyönyörű völgy, ez az oázis. Télen is olyan meleg van, hogy dinnyét termesztenek itt.

Amikor visszatért Saul a filiszteusok üldözéséből, jelentették neki, hogy Dávid Éngedi pusztájában van.

Maga mellé vett Saul háromezer válogatott embert Izráelből, és elment, hogy megkeresse Dávidot és embereit a zergék közikájánál.

Amikor eljutott a juhaklokhoz, amelyek az útfélen vannak, volt ott egy barlang. Saul bement oda, hogy a szükségét végezze. Dávid pedig embereivel együtt éppen a barlang legbelső zugában tartózkodott.

Akkor ezt mondták az emberek Dávidnak: Nézd, ez az a nap, amelyről azt mondta neked az ÚR, hogy kezembe adja ellenségedet. Tégy vele, amit jónak látsz! Erre fölkel Dávid, és lopva levágta Saul köpenyének a sarkát.

Dávidnak azonban megindult a szíve, miután levágta Saul köpenyének a sarkát, és ezt mondta embereinek: Mentsen meg az ÚR attól, hogy ilyen dolgot kövessenek el az én uram, az ÚR fölmentje ellen, és kezet emeljek ellene, hiszen az ÚR fölmentje ő!

Így beszélte le Dávid az embereit, és nem engedte meg, hogy Saulra támadjanak. Saul pedig elindult a barlangból, és útjára ment.

Ezután Dávid is fölkel, kiment a barlangból, és így kiáltott Saul után: Uram király! Saul hátratekintett, Dávid arccal a földre hajolt, és leborult előtte.

Akkor ezt mondta Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan emberek szavára, akik azt mondják, hogy Dávid a vesztedre tör?!

Hiszen most a saját szemeddel láthattad, hogy kezembe adott az ÚR a barlangban. Mondták is, hogy öljelek meg, de én megszántalak, és ezt mondtam: Nem emelek kezet az én uramra, mert az ÚR fölmentje ő.

Nézd csak, atyám, itt van a köpenyed sarka a kezemben. Amikor levágtam a köpenyed sarkát, nem gyilkoltalak meg. Értsd meg ebből, és lásd be, hogy nem akarok semmi rosszat vagy hűtlenséget elkövetni ellened, és nem vétkeztem ellened, bár te üldözöl engem, hogy elvedd az életemet.

Az ÚR tegyen igazságot köztünk, az ÚR álljon értem bosszút rajtad, de én nem emelek rád kezet.

Ahogy az ősi példabeszéd mondja: Gonoszoktól gonoszság ered, de én nem emelek rád kezet.

Ez egy nagyon érdekes példabeszéd, hasonló ahhoz, hogy a bűnöstől bűn ered. Mi gyakran arra gondolunk, hogy azért vagyok bűnös, mert bűnt követek el, de ez nem így van. Mivel bűnös vagyok, ezért követek el bűnt. Miért fontos ez a különbség? Nagyon fontos.

Csak a lótolvajok rabolnak lovakat. Ha nem lennél lótolvaj, akkor semmi körülmények között nem lopnál lovat. De ha lovat lopsz az nem tesz téged lótolvajjává, ez csak bizonyítja a lótolvaj mivoltodat. Mert ha nem lettél volna lótolvaj már az elejétől fogva, akkor nem loptad volna el.

A bűn is ilyen. Nem a bűn elkövetése tesz téged bűnössé, hanem ez csak felfedi a bűnösségedet. Természet szerint vagyunk bűnösök, és ha ezt tagadni akarjuk, akkor Istent hazugnak nevezzük, és nincs bennünk az Ő igazsága. Mivel

mindnyájan természet szerinti bűnösök vagyunk ezért ennek a természetes következménye, hogy bűnöket követünk el.

Jézus Krisztusban igazságunk van, és ez esetben sem az igazság cselekvése tesz igazzá, hanem azért cselekszem az igazságot, mert Krisztusban igaz vagyok. Isten életemben elvégzett munkájának következtében igaz dolgokat cselekszem, de nem azért leszek igaz, mert cselekszem ezeket, hanem azért mert Jézus elvégezte bennem a munkát.

Ki ellen vonult ki Izráel királya? Kit üldözöl? Egy döglött kutyát vagy egy árva bolhát?

Legyen azért az ÚR a bíró, és tegyen igazságot köztünk! Vizsgálja meg, és perelje peremet, és szolgáltatson nekem igazságot veled szemben!

Amikor befejezte Dávid Saulhoz intézett szavait, megkérdezte Saul: A te hangod ez, Dávid fiam? És Saul hangosan sírni kezdett.

Azután ezt mondta Dávidnak: Te igazabb vagy nálam, mert te jól bántál velem, bár én rosszul bántam veled.

Te most tudtomra adtad, milyen jót tettél velem: az ÚR a kezébe adott, és mégsem öltél meg.

Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára? Jóval fizessen neked az ÚR azért, amit ma tettél velem!

Mert magam is tudom, hogy te biztosan király leszel, és általad virágzik fel Izráel királysága.

Tudta, hogy mi volt Isten akarata, és mégis végig harcolt ellene. A Biblia azt mondja, hogy *jaj annak, aki perbe száll alkotójával.* Az emberek gyakran próbálnak harcolni Isten akarata ellen. Ez szomorú, de igaz, akárcsak itt Saul esetében.

Esküdj meg most az ÚRra, hogy nem irtod ki utódaimat, és nem töröld ki nevemet nemzetségemből.

Dávid megesküdött Saulnak. Saul akkor hazament, Dávid pedig embereivel együtt fölment a sziklavárba.

Amikor Sámuel meghalt, összegyűlt egész Izráel, meggyászolták, és eltemették őt otthon, Rámában. Dávid pedig elindult, és elment Párán pusztájába.

Volt egy ember Máónban, akinek a gazdasága Karmelban volt. Ez az ember igen jómódú volt; volt neki háromezer juha és ezer kecskéje. Éppen a juhokat nyírta Karmelban.

A férfi neve Nábál, felesége neve Abigail volt. Az asszony jó eszű és szép természetű, a férfi azonban durva és rossz természetű volt, Káléb nemzetségéből való.

Amikor meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhokat nyírja, elküldött Dávid tíz legényt. Ezt mondta Dávid a legényeknek: Menjetek el Karmelba, és ha megérkeztek Nábálhoz, köszöntsétek a nevemben békességgel.

Ezt mondjátok neki: Békesség néked, békesség házad népének, békesség mindenednek!

Most hallom, hogy juhaidat nyírják. Tudod, amikor velünk voltak a pásztoraid, mi nem bántottuk őket. Semmijük sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg Karmelban voltak.

Kérdezd meg a szolgálóidat, ők is megmondják neked. Légy jóindulatú ezekhez a legényekhez, hiszen örömnapra érkeztünk. Adj azért ajándékot tehetséged szerint szolgálóidnak és fiadnak, Dávidnak!

Amikor megérkeztek Dávid legényei, elmondták mindezeket Nábálnak Dávid nevében, azután várakoztak.

De Nábál így válaszolt Dávid szolgálóinak: Ki az a Dávid, ki az az Isai fia? Manapság sok olyan szolga van, aki elszökött urától.

Talán fogjam a kenyeremet, vizemet, levágott marháimat, amelyeket a nyíróknak levágtam, és adjam oda olyan embereknek, akikről azt sem tudom, hová valók?

Erre megfordultak Dávid legényei, és visszatértek. Amikor megérkeztek, elmondták neki mindezeket.

Akkor ezt mondta Dávid az embereinek: Kösse fel mindenki a kardját! És felkötötte mindenki a kardját, Dávid is felkötötte a kardját, és felvonult Dávid után mintegy négyszáz ember, kétszáz pedig ott maradt a főszerelésnél.

Abigailnak, Nábál feleségének azonban megmondta az egyik legény, hogy Dávid követeket küldött a pusztából, hogy áldással köszöntsék urukat, de ő rájuk förmedt.

Pedig azok az emberek igen jók voltak hozzánk. Nem is volt bántódásunk, és semmink sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg velük jártunk, amikor a mezőn voltunk.

Olyanok voltak nekünk, mint a várfal éjjel-nappal, amíg a közelükben őriztük a nyáját.

Most már neked kell tudnod és látnod, hogy mitévő légy, mert kész a veszedelem urunk és egész háza népe ellen. De ő olyan megátalkodott ember, hogy nem lehet beszélni vele.

Akkor Abigail sietve vett kétszáz kenyeret, két tömlő bort és öt juhot elkészítve, öt mérték pörkölt búzát, száz csomó aszú szőlőt, kétszáz fügekalácsot, és szamarakra rakta.

A legényeknek ezt mondta: Menjetek előttem, én is megyek utánatok. De férjének, Nábálnak nem szólt semmit.

Amikor a számaron ülve egy hegy által eltakarva lefelé ment, Dávid éppen szemközt jött lefelé embereivel együtt, és hirtelen összetalálkozott velük.

Dávid azt mondta: Bizony, hiába vigyáztam ennek az embernek mindenére a pusztában, hogy semmi se vesszen el abból, ami az övé, mert ő a jót rosszal viszonzta.

Úgy bánjon el az Isten Dávid ellenségeivel most és mindenkor, hogy reggelre semmit sem hagyok meg mindabból, ami az övé, még egy kutyát sem.

Amikor megpillantotta Abigail Dávidot, sietve leszállt a számarról, arcra esett Dávid előtt, és a földre borult.

Lábához esett, és ezt mondta: Uram, én vagyok a bűnös, mégis hadd szóljon hozzád szolgálóleányod, és te hallgasd meg szolgálóleányod szavát!

Kérlek, uram, ne törődj Nábállal, ezzel a megátalkodott emberrel, mert olyan ő, amilyen a neve. Bolond a neve, és bolondságot csinál.

Nábál azt jelenti, hogy ostoba.

A te szolgálóleányod azonban nem látta az én uram legényeit, akiket küldtél. Most pedig, uram, az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy az ÚR az, aki visszatartott téged a vérontástól és attól, hogy magad segíts magadon. Úgy járjanak ellenségeid, mint Nábál, és akik vesztetre törnek, uram! Ezt az ajándékot pedig, amelyet szolgálóleányod hozott neked, uram, adják a legényeknek, akik az én urammal járnak együtt! Bocsásd meg azért szolgálód hibáját, mert a te házadat, uram, bizonyosan maradandóvá teszi az ÚR, hiszen az ÚR harcait harcolod, uram, és nincs benned semmi rossz, mióta élsz. És ha akad, aki üldöz, és az életedre tör, az életed, uram, akkor is az élők csomójába lesz kötve Istenednél, az ÚRnál. Ellenségeid életét pedig parittyája közepéből hajítja el! Ha majd az ÚR véghez viszi az én urammal mindazt a jót, amit megígért, és Izráel fejedelmévé tesz meg téged, akkor ne legyen egy ilyen botlásod, és ne furdaljon, uram, a lelkiismeret, hogy ok nélkül ontottál vért, és magad segítettél magadon, uram! És ha majd az ÚR jót tesz veled, uram, ne feledkezz meg szolgálódról! Akkor ezt mondta Dávid Abigailnak: Áldott az ÚR, Izráel Istene, hogy elém küldött most téged. Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy magam segítsék magamon.

Ez számomra megmutatja Dávid nagyságát. Vannak olyan ostoba férfiak, akik nem fogadják el az asszonyok tanácsát, mert különbnek tartják magukat egy nőnél. Dávid megköszönte a bölcs tanácsot, és elismerte, hogy Abigél egy okos nő. Érdekes jellem, nekünk is érdekes lesz majd találkozni vele a mennyben.

Bizony, az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, aki visszatartott attól, hogy rosszat tegyek veled: ha nem sietsz, és nem jössz elém, akkor reggelre még egy kutyája sem maradt volna Nábálnak! Azután átvette Dávid az asszony kezéből, amit hozott, és ezt mondta neki: Menj haza békességgel! Lásd, hallgattam a szavadra, és megbocsátottam. Amikor Abigail visszaérkezett Nábálhoz, olyan lakoma volt a házában, akár egy király lakomája. Nábál jó hangulatban volt, de annyira részeg, hogy az asszony egyáltalán nem mondott el neki semmit egészen reggelig. Reggel azután, amikor kijózanodott Nábál, elmondta neki a felesége ezeket a dolgokat. Erre elhalt a szíve, és szinte kővé dermedt. Mintegy tíz nap múlva aztán megverte az ÚR Nábált, és meghalt. Amikor meghallotta Dávid, hogy meghalt Nábál, így szólt: Áldott az ÚR, mert befejezte peremet Nábállal, aki gyalázott engem, visszatartotta szolgálóját a

gonoszságtól, és visszafordította az ÚR a gonoszságot Nábál fejére! Azután üzenetet küldött Dávid Abigailnak, hogy el akarja venni feleségül.

Dávid szolgálói elmentek Abigailhoz Karmelba, és így szóltak hozzá: Dávid küldött bennünket hozzád, mert el akar venni feleségül.

Az asszony fölkel, arccal a földre borult, és ezt mondta: A te szolgálód szolgálóleány lesz, és uram szolgálójának a lábát fogja mosni.

Azután Abigail sietve készülődött, és számárra ült, őt cseléd lány kísérte. Elment Dávid követivel, és a felesége lett.

A Jezréelből való Ahinóamot már előbb elvette Dávid, és így ez a kettő lett a felesége.

Saul pedig a Gallimból való Paltihoz, Lais fiához adta leányát, Míkalt, Dávid feleségét.

Az örült és követhetetlen feleségesdi kezdődött itt el, amelyet aztán Salamon még tovább „fejlesztett” királysága alatt az ostoba végletekig.

1 Sámuel 26-31

Zif pusztája Hebrón és a Holt-tenger vidéke között terül el. Ez egy hatalmas terméketlen terület.

A zífiek elmentek Saulhoz Gibeába, és megmondták, hogy Dávid a Hakíla-halmon rejtőzik a sivatagtól keletre.

Ezért elindult Saul, és elment a Zif-pusztába háromezer válogatott izráeli emberrel, hogy megkeresse Dávidot a Zif-pusztában.

Saul a Hakíla-halmon a sivatagtól keletre, az út mellett ütött tábort. Dávid is a pusztában tartózkodott. Amikor észrevette, hogy Saul utánamegy a pusztába, kémeket küldött ki Dávid, és megtudta, hogy csakugyan megérkezett Saul.

Ebben a pusztában nagyon sok jó búvóhely van, sok helyről meg lehet figyelni másokat anélkül, hogy téged észrevennének.

Ekkor elindult Dávid, és odament arra a helyre, ahol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, ahol Saul és hadseregpáncsnoka, Abnér, Nér fia feküdt. Saul ugyanis a szekértáborban feküdt, a hadinép pedig körülötte táborozott.

Dávid megszólalt, és ezt kérdezte a hettita Ahimelektől és Abisajtól, Cerújá fiától, Jóáb testvérétől: Ki jön el velem Saul táborába? Abisaj így felelt: Én elmegyek veled.

Nagyon csodálom Dávid bátorságát. Tudja, hogy Saul őt akarja elfogni, mégis, amikor meglátja Saul táborát, ahelyett, hogy az ellenkező irányba futna, inkább Saul táborába akar belopakodni.

Dávid és Abisaj éjjel mentek a hadinép közé. Látták, hogy ott fekszik Saul, és alszik a szekértáborban, lándzsája pedig a földbe van szúrva a fejénél. Abnér és a hadinép pedig körülötte feküdt.

Akkor ezt mondta Abisaj Dávidnak: Most kezvedbe juttatta Isten az ellenségedet. Hadd szögezzem hát a földhöz lándzsám egyetlen dobásával! Másikra már nem lesz szükség.

Dávid azonban ezt felelte Abisajnak: Ne pusztítsd el, mert ki emelhet büntetlenül kezet az ÚR fölkejtjére?!

Nagyon tisztelem azt a tiszteletet, amelyet Dávid tanúsít az Úr felkentjével szemben, még akkor is, amikor már tudjuk, hogy az Úr kenete eltávozott Saultól. Dávid nem emelt kezet rá, mert Isten azt mondta a törvényekben, hogy „ ne érintsd a felkentjeimet és ne bánts a prófétáimat.”

Isten egy védőgyűrűt helyez felkent szolgálói köré. Igaz, hogy a szolgálat nagyon sok nehézséggel jár, tele van drámával és fejfájással is, mert emberekkel

foglalkozni nem a legkönnyebb dolog a világon, és sok hibát követünk el közben, de ugyanakkor az előny az, hogy az Úr védelmét élvezhetjük. Nagyszerű tudat az, hogy Isten védelmező ereje körbefonja az életünket.

Sokan vannak, akik azt gondolják, hogy sokkal jobban el tudják vezetni ezt a gyülekezetet, mint én. Bevallom, hogy nekem fogalmam sincs arról, hogy valójában hogyan kell ezt vezetni, és nem is akarom megjátszani a nagyokost. Az utasításokat az Úrtól kapom. Egyesek viszont úgy viselkednek, mintha ők volnának az Isten, és utasításokat akarnak adni nekem, és megpróbálnak a saját képükre formálni engem.

A feleségem is ezen mesterkedett éveken keresztül, de végül azt mondtam neki: „Drágám, nem te vagy az Isten, és nem fogok arra a képre változni, amilyenek te gondolod az ideális férjet. Én az Ő képére szeretnék változni, és nem vagyok meggyőződve arról, hogy te és Ő egy lapon vagytok velem kapcsolatban.” Végül a feleségem feladta a saját képére való formálgatást. De vannak emberek, akik a gyülekezettel kapcsolatban nem adják fel a kritizálást, a formálgatásra való kísérleteket.

A valóságban pedig nem messze tőlünk vannak olyan gyülekezetek, akik az általuk óhajtott dolgokat teszik, hát miért nem mennek azokhoz, ha azt szeretnék látni, ami ott van? Én az Úr vezetését kell kövessék, és ha olyan gyülekezetet kerestek, ahol sok kiabálás, sok érzelmi kitörés van, akkor azzal nem szolgálhatunk, de vannak olyan helyek, ahol ezt gyakorolni lehet.

Az Úr felkentjét nem lehet büntetés nélkül megérinteni. Dávid tudja, hogy Isten majd elrendezi vele a dolgokat, mert Saul az Ő szolgája. Pál azt mondja, hogy *Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélsz? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa.*

Ha én téged szolgálnálak, akkor tőled fogadnám el az utasításokat, de én az Urat szolgálom, és az Úrnak tartozom felelőséggel a szolgálatommal kapcsolatban, ezért rá kell hallgassak.

Majd ezt mondta Dávid: Az élő ÚRra mondom, hogy megveri az ÚR, vagy úgy, hogy eljön halála napja, vagy úgy, hogy harcba megy, és ott vész el.

Az ÚR őrizzen meg attól, hogy kezet emeljek az ÚR fölkejtjére! Csak a lándzsát vedd el a feje mellől meg a vizes korsót, és menjünk!

És elvette Dávid a lándzsát meg a vizes korsót Saul feje mellől, és elmentek. Senki sem látta, senki sem vette észre, senki sem ébredt fel, hanem mindenki aludt, mert az ÚR mély álmot bocsátott rájuk.

Ezután átment Dávid a túlsó oldalra, megállt messze a hegy tetején, és nagy távolság volt köztük.

Így kiáltott Dávid a hadinépnek és Abnérnak, Nér fiának: Abnér, nem válaszolsz? Abnér így válaszolt: Ki vagy te, hogy így kiáltozol a királynak?

Annak a vidéknek olyan jó az akusztikája, hogy mérföldekről meg lehet hallani egy kiáltást. Amikor ott voltunk a hegy oldalában, több mint 100 méteres távolságból tudtunk beszélgetni egymással hangunk felemelése nélkül.

Dávid ezt felelte Abnérnak: Te vagy az az ember, akihez fogható nincsen Izráelben? Miért nem vigyáztál uradra, a királyra? Hiszen bement valaki az embereim közül, hogy elpusztítsa uradat, a királyt!

Ezt nem jól tetted. Az élő ÚRra mondom, hogy a halál fiai vagytok, mert nem őriztétok uratokat, az ÚR fölkentjét! Nézd csak meg, hová lett a király lándzsája és a vizes korsó a feje mellől?

Saul megismerte Dávid hangját, és ezt mondta: Nem a te hangod ez, Dávid fiam? Dávid így felelt: De az én hangom, uram királyom.

Miért üldözi szolgáját az én uram? - kérdezte. Mit követtem el, és miféle gonoszság van bennem?

Ez a „mit követtem el?” kifejezés már-már Dávid szállóigéje lett, mert olyan gyakran használta. Úgy tűnik, hogy mindig valamilyen bajba került, legtöbbször ártatlanul. Például amikor Goliáttal kapcsolatban kérdezgette a testvéreit, akkor azok nekitámadtak, hogy mit akar itt kis pásztor léte, és ismét csak azt kérdezte tőlük, hogy „mit követtem el?”

Most azért hallgassa meg, uram királyom, szolgájának a szavát. Ha az ÚR ingerelt föl ellenem, ő kiengesztelhető áldozattal. De ha emberek, akkor legyen rajtuk az ÚR átka, mert elűztek engem, hogy ne tartozzam az ÚR örökségéhez, és ezt mondták: Eredj, szolgálj más isteneknek!

Ne hulljon azért vérem a földre az ÚR színétől távol! Mert hadba vonult Izráel királya, hogy megkeressen egy árva bolhát; mint fogolyadarat, üldöz a hegyeken.

Akkor ezt mondta Saul: Vétkeztem! Térj vissza, Dávid fiam! Nem követek el többé ellened gonoszságot, hiszen drága volt előttem az életem ezen a napon. Bizony, ostoba voltam, és igen nagyot tévedtem.

Saul beismerő vallomása ez. Az ő szállóigéje a „bűnt követtem el” volt. De sohasem tért meg ezekből, csak kijelentette, hogy bűnt követett el, nem változott meg. Mert nemcsak megvallani kell a bűnt, hanem el is kell tőle fordulni. „Ha nem fordultok el a bűneitektől, el fogtok veszni” – mondta Jézus. Ez a fontos az Úr szemében.

Saul vallomása igaz, mert egész életében az ostobát játszodta. Sok tehetséget és képességet kapott, minden lehetőséget meg is adott neki Isten, de elbukott, mert nem Isten munkáját végezte. A büszkesége és öntömjenézése lett a végzete.

Dávid így válaszolt: Itt van a király lándzsája. Jöjjön át egy legény, és vigye el! Az ÚR mindenkinek megfizet a maga igazsága és hűsége szerint, mert az ÚR a kezembe adott ma téged, de én nem akartam kezet emelni az ÚR fölkentjére.

Amilyen értékes volt előttem a mai napon a te életed, olyan értékes legyen az én életem is az ÚR előtt, és mentsen meg engem minden nyomorúságtól.

Akkor ezt mondta Saul Dávidnak: Légy áldott, Dávid fiam! Bármibe fogsz, véghez fogod vinni. És elment Dávid a maga útjára, Saul is visszatért a maga lakóhelyére.

Vannak akik azt tanítják, hogy amit kimondasz az be is fog teljesülni, és hogy Isten teremtő ereje van benned, és Istenhez hasonlónak válhatsz. Ha ez igaz lenne, akkor Dávid Saul keze által halt volna meg:

Dávid azonban ezt gondolta: Egy napon mégis el kell pusztulnom Saul kezétől.

Ez sosem történt meg. Pedig ha igaz lenne az, hogy bármit kimondasz, az be fog teljesülni, akkor ez is megtörtént volna. Ne hagyjátok, hogy csak azért, mert negatív gondolataitok vannak, egyesek megpróbáljanak nyomást gyakorolni rátok ezeken keresztül, ilyen és ehhez hasonló szavakkal: „Ne beszélj ilyet, mert ez meg fog történni veled. Nem szabad ilyeneket mondani.”

Sok negatív emberrel történt pozitív dolog és sok pozitív emberrel történt negatív dolog. A Biblia szerint a nap süt az igaz és a hamis emberre egyaránt. Nem érdekel, hogy ki vagy, mindig lesznek az életben problémáid, és ugyanakkor lesznek jó időszakaid is. Mondhatsz negatív dolgokat anélkül, hogy utána állandó nyomás legyen rajtad, hogy majd egyszer ezek be fognak teljesülni.

Legjobb lesz gyorsan elmenekülnöm a filiszteusok földjére. Akkor majd hiába üldöz engem Saul Izráel egész területén, megmenekülök a kezéből.

Elindult azért Dávid, és átment hatszáz emberével együtt Ákishoz, Máók fiához, Gát királyához.

Gát az öt filiszteus nagyváros egyike, kb. 15 km-re található a tengerparttól, és 50 km-re van Bersebától. Ma már csak a romjai találhatók meg.

Dávid politikai menedékjogot kért Ákistól és meg is kapta ezt:

Letelepedett Dávid Ákisnál Gátban embereivel együtt, mindegyik a maga háza népével, Dávid is a két feleségével: a jezréeli Ahinóammal és a karmeli Abigaillal, Nábál volt feleségével.

Amikor jelentették Saulnak, hogy Dávid Gátba menekült, nem kereste tovább.

Egyszer ezt mondta Dávid Ákisnak: Ha jóindulattal vagy hozzám, adj nekem helyet az egyik mezővárosban, hogy ott lakjam. Miért laknék szolgád veled együtt a király városában?

Akkor neki adta Ákis Ciklágot, és így lett Ciklág Júda királyaié mindmáig.

Az az idő, amíg Dávid a filiszteusok mezején lakott, egy esztendő és négy hónap volt.

Dávidot sok tulajdonsága miatt csodálom, de nem csodálom őt például az elkövetkezendő cselekedeteiért. Ezekre nem lehet semmilyen jó magyarázat.

Egyszer felvonult Dávid embereivel együtt, és megtámadták a gesúriakat, a gézerieket és az amálékiakat. Ezek voltak ősidőktől fogva annak a földnek a lakói Súr felé menet Egyiptom országáig.

Amikor Dávid leverte azt a földet, sem férfit, sem asszonyt nem hagyott életben, és elvitt juhot és marhát, szamarat, tevét és ruhaneműt, azután visszament Ákishoz.

Amikor Ákis megkérdezte, hogy hova törtek be most, ezt felelte Dávid: A Délvidékre, Júdának, a jerahmeélieknek és a kénieknek a területére.

Dávid azonban nem hagyott életben, és nem vitt Gátba sem férfit, sem asszonyt, hogy ne mondhassák el, mit csinált Dávid. Ez volt a szokása egész idő alatt, amíg a filiszteusok mezején lakott.

Ákis pedig megbízott Dávidban, mert ezt gondolta: Nagyon meggyűlöltette magát népével, Izráellel, ezért örökre az én szolgám lesz.

Ezek a tettei igencsak elítélendők Dávidnak, az egyetlen értelme talán az, hogy Isten tökéletlen embereket is tud használni, és itt Dávid megmutatta, hogy távol állt a tökéletességtől.

Gyakran azt gondoljuk, hogy Isten csak tökéletes embereket használ, és saját magunkat kizárjuk Isten szolgálatából, mert nagyon is tisztában vagyunk a tökéletlenségeinkkel. De Isten Dávidot is használta, és ez számunkra is bátorítás kell legyen, mert egyikünk sem tökéletes.

Abban az időben a filiszteusok összevonták csapataikat egy seregbe, hogy megütközzenek Izráellel. Ákis ezt mondta Dávidnak: Tudd meg, hogy velem együtt neked is hadba kell vonulnod embereiddel együtt!

Dávid ezt felelte Ákisnak: Akkor te már azt is tudod, hogy mit kell tennie szolgálódnak. Ákis ezt mondta Dávidnak: Úgy van! Testörömmé teszek az egész időre.

Közben meghalt Sámuel, meggyászolta egész Izrael, és eltemették városában, Rámában. Saul pedig eltávolította az országból a halottidézőket és jövendőmondókat.

A filiszteusok tehát összegyűltek, benyomultak, és táborot ütöttek Súnem mellett. Saul is összegyűjtötte egész Izráelt, és táborot ütött Gilbóánál.

Gilboá a Galileai-tengertől délre található, tehát a filiszteusok nagyon betörték az izraeliek területére.

Amikor azonban Saul meglátta a filiszteusok táborát, megijedt, és igen megrettent a szíve.

Megkérdezte Saul az URat, de az ÚR nem válaszolt neki sem álomban, sem az úrimmal, sem a próféták által.

Isten sokféleképpen szólhat hozzánk. Szólhat álmokon keresztül is. Én nem emlékszem egyetlen olyan álmomra, amelynek lelki tartalma lett volna, de ez nem jelenti azt, hogy egy napon nem lehet ilyen álmom. Én nyitott vagyok erre, és csak azért, mert eddig ilyent nem álmodtam, nem jelentem ki, hogy Isten már nem szól az emberekhez álmokon keresztül. Isten víziókon keresztül és prófétákon keresztül is szólhat az emberekkel, és mind a kettőben volt már részem.

Az Ószövetségben az Úr az urimon és a tumimon keresztül is szólt a papoknak. Ezek a szavak lefordítva azt jelentik, hogy „fények és tökéletességek”. Lehet, hogy amikor Isten igent mondott, akkor ezek a dolgok fényessé váltak, de ezt senki sem tudja biztosan.

Viszont ebben az esetben az Úr nem válaszolt Saulnak egyik módszerrel sem.

Nagyon szeretném, ha hozzám is szólna ezeken a módokon az Úr, vagy akár az angyalokon keresztül is, de az Úr folyamatosan szól hozzám az Igéjén keresztül. Az Igében kell elkezdni az Úr szavának meghallgatását.

Akkor ezt mondta Saul a szolgálóinak: Keressetek nekem egy halottidéző asszonyt! Elmegyek hozzá, és őt kérdezem meg. Szolgái ezt felelték neki: Van itt Éndórbán egy halottidéző asszony.

Saul ekkor elváltoztatta magát, más ruhát vett magára, és elment két emberével. Amikor éjjel odaértek az asszonyhoz, ezt mondta: Jövendölj nekem halottidézéssel, és idézd meg nekem, akit mondok neked!

De az asszony ezt felelte: Magad is tudod, mit tett Saul. Kiirtotta az országból a halottidézőket és a jövendőmondókat. Miért akarsz csapdába ejteni és megöletni engem?

De megesküdött neki Saul az ÚRra, és ezt mondta: Az élő ÚRra mondom, hogy nem ér téged büntetés emiatt.

Itt láthatjuk, hogy Saul mennyire el van tájolódomva. A varázslóval beszélgetve az Úrra esküszik, hogy semmi bántódása sem fog esni, ha felidézi a szellemet. Sokan ugyanígy össze vannak keveredve a lelki életükben, lelki szöveget használnak értelmetlenül. Ez olyan, mintha egy bank kirabolására készülődve imaalkalmat tartanánk, és az Ő segítségét kérnénk, hogy sikerüljön a rablás.

Saul tehát ezzel a démonizált asszonnyal beszélget.

Az asszony ekkor megkérdezte: Kit idézzek föl neked? Ő így felelt: Sámuelt idézd föl nekem!

Amikor az asszony meglátta Sámuel, hangosan felkiáltott, és ezt mondta Saulnak: Miért csaltál meg, hiszen te vagy Saul!?

De a király ezt mondta neki: Ne félj! Mit láttál? Az asszony ezt felelte Saulnak: Isten-félét látok feljönni a földből.

Saul megkérdezte tőle: Milyen az alakja? Az asszony így felelt: Egy vén ember jön fölfelé palástba burkolózva. Ebből megtudta Saul, hogy Sámuel az; ezért arccal a földig hajolt, és leborult előtte.

Sámuel ezt mondta Saulnak: Miért háborgattál, és idéztél fel engem? Saul így felelt: Igen nagy bajban vagyok. Megtámadtak a filiszteusok; az Isten pedig eltávozott tőlem, és nem felel többé sem próféták által, sem álomban. Téged hívtalak tehát, hogy tudasd velem, mit kell tennem.

De Sámuel ezt mondta: Miért kérdezel engem, ha az ÚR eltávozott tőled, és ellenségeddé lett?!

Úgy cselekedett az ÚR, ahogyan általam megmondtam: kiragadta kezedből a királyságot az ÚR, és másnak, Dávidnak adta.

Mivel nem hallgattál az ÚR szavára, és nem hajtottad végre az ő fölgerjedt haragját Amálékon, azért bánik most veled így az ÚR.

Sőt az ÚR veled együtt Izráelt is a filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt nálam leszel. Még Izráel táborát is a filiszteusok kezébe adja az ÚR.

Vajon Sámuel tényleg visszajött? Vajon ez a varázsló valóban visszaidézett egy halott lelket? Nem látok egyetlen okot sem arra, hogy kételkedjünk abban, hogy ez pontosan úgy történt, ahogy ide van írva. Mindig úgy érzem, hogy az egyértelmű értelmezés a jó, és ha valami más értelmezést akarunk ráerőszakolni a szövegre, akkor az pont az erőszak miatt nem lesz megfelelő.

Nem értem, hogy miként lehetséges ez. De meg vagyok győződve, hogy a leírtak szerint történt meg, és valamiféle képpen Sámuel lelke visszajött, és ő maga beszélt Saulal. Úgy tűnik, hogy maga a varázsló is megdöbbenett attól, ami történt, mert felsikoltott, amikor meglátta Sámuel. Lehet, hogy korábban csak egyfajta démoni lelket használt arra, hogy információkat szerezzen.

A lelkek világa valóságos, a spiritizmus is valóságos, de a Biblia arra figyelmeztet, hogy tartsuk távol magunkat ezektől. Nem a mi dolgunk ezekkel foglalkozni, de ennek ellenére kapcsolatba lehet lépni a lelki világgal. Általában egy bizonyos démonnal lehet kapcsolatba kerülni, amely több személy formáját is fel tudja venni. Ezek a démonok különböző korokban éltek, és a lelki világban sokmindent meg tudtak figyelni, ezért aztán képesek olyan tényeket közölni a te életeddel, a múltaddal kapcsolatban, amiket senki más nem ismerhetett.

Az embereket hatalmukba tudják keríteni, mert olyan neveket, és eseményeket tudnak felsorolni nekik, amelyekről senkinek sem beszéltek még. Valaki például azt gondolhatja, hogy az anyja szellemével lépett kapcsolatba, mert egy olyan dolgot hall, amelyet csak az anyja meg ő tudott. De ez nem igaz, mert a démonok is ismerték ezeket a dolgokat, és képesek régmúlt párbeszédet, eseményeket felidézni. Ezek hazug szellemek, amelyek halott szeretteink szellemeként jelennek meg, és ez a nő is kapcsolatban volt egy ilyennel.

Egyesek belebonyolódnak ebbe a spiritizmusba, és a lelkek vezetése segítségével írnak, festenek, és ezért nagy izgalomba jönnek. A szellemek és démonok világa pontosan annyira valóságos, mint az Istenhez hú angyalok világa. De ez egy olyan világ, amelyben nekünk semmi keresnivalónk sincs.

Az, hogy ezek a szellemek még a születésünk előtti időkre vissza tudnak vinni minket, nem bonyolítja a reinkarnációt, hanem csak azt, hogy a démonok már nagyon régen körülöttünk vannak, és mindenféle hamis módszert használnak arra, hogy becsapják, és magukra ragadják az embereket.

Szerintem ez a varázsló azért ijedt meg annyira, amikor Sámuel visszajött, mert azt gondolta, hogy az ő ismerős démonával fog beszélgetni, és tőle megtudhatja azokat az információkat, amelyekre Saul kíváncsi volt. De megdöbbenésére, ez a lélek feljött a földből, és ekkor ismerte fel, hogy Saul jött hozzá, és Sámuel elkezdett hozzá beszélni. Isten megengedte, hogy mindez különös módon megtörténjen, de nem azért, hogy mi a halottak lelkeivel kezdjünk kapcsolatba lépni.

Sámuel a földből jött fel. Krisztus halála és feltámadása előtt mindenki, aki meghalt a Seolba került, amely a föld legbelsejében található. Ekkor a Seol két kamrára volt felosztva, ezt Jézus a Lukács 16-ban tanítja. Az egyik kamrában Ábrahám bátorította és vigasztalta azokat, akik hitben haltak meg, és a másik kamrában voltak a bűnösök, akik ott gyötörtek. Jézus feltámadásakor az Ábrahám által vigasztaltak Jézussal együtt támadtak fel, és felmentek a mennyekbe.

Pál az efezusi levél negyedik fejezetében azt mondja, hogy „Ő, aki felment, ugyanaz, aki előtte lement a föld legmélyebb részeibe, és amikor felment, akkor kiengedte a foglyokat a rabságukból” – amellyel Ézsaiás próféciáját teljesítette be. Ezt a 61.-ik fejezetben találjuk, ahol kijelenti, hogy „Ő meglazítja a köteleiket, és szabaddá teszi a fogva tartottakat”, akiket a halál tartott rabságban.

A Máté 27-ben olvashatjuk, hogy sok halottnak megnyílt a sírja, és Jeruzsálem utcáin látták őket járni Krisztus feltámadása után.

Sámuel tehát feljött, és elmondta Saulnak, hogy Isten eltávozott tőle – milyen szörnyű hír lehetett. De mit várhattunk, hisz Saul volt az, aki először elfordult Istentől, és az ő engedetlensége miatt Isten is elutasította őt.

Ekkor Saul hirtelen egész hosszában a földre zuhant, annyira megrémült Sámuel szavaitól. Semmi erő sem volt benne, mert egész nap és egész éjjel nem evett semmit.

Az asszony pedig odament Saulhoz, és látva, hogy nagyon megrémült, ezt mondta neki: Látod, szolgálóleányod hallgatott szavadra. Kockára tettem az életemet, és megfogadtam a szavadat, amit mondtál nekem.

Most azért te is hallgass szolgálóleányod szavára! Hadd tegyek eléd egy falat kenyeret, és egyél, hogy legyen erőd, amikor útra kelsz.

Ő azonban vonakodott, és ezt mondta: Nem eszem. De szolgálái, sőt az asszony is addig unszolták, míg végre hallgatott a szavukra, fölkelte a földről, és az ágyra ült.

Volt az asszony házában egy hízott borjú, sietve levágta, majd lisztet vett, meggyúrta, és megsütötte kovásztalan lepénynek.

Ezt vitte Saulnak és szolgálóinak, és azok ettek. Azután fölkeltek, és elmentek még azon az éjszakán.

A filiszteusok Aféknál vonták össze csapataikat, Izráel pedig Jezréelben, a forrásnál táborozott.

Amikor a filiszteusok városfejedelmei ezredeikkel és századaikkal együtt vonultak, Dávid a maga embereivel Ákis mögött vonult.

De a filiszteusok vezérei ezt kérdezték: Mit keresnek itt ezek a héberek? Ákis így felelt a filiszteusok vezéreinek: Dávid ez, Izráel királyának, Saulnak a szolgálója, aki már jó ideje, sőt évek óta nálam van! Nem találtam benne semmi hibát attól a naptól fogva, hogy hozzánk pártolt, mindmáig.

A filiszteusok vezérei azonban fel voltak háborodva, és ezt mondták neki: Küldd el ezt az embert, térjen vissza a maga helyére, amelyet kijelöltél neki! Ne jöjjön velünk együtt harcolni, nehogy ellenfelünk legyen, amikor harcra kerül a sor. Mert mivel nyerhetné vissza jobban ura kegyeit, mint ezeknek az embereknek a fejével?

Hiszen ez az a Dávid, akiről így énekelnek a körtáncban: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert!

Hívatta azért Ákis Dávidot, és ezt mondta neki: Az élő ÚRra mondom, hogy én becsületes embernek tartalak, és jónak látom, hogy velem együtt járj-kelj a táborban, mert semmi rosszat sem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, mindmáig. De a városfejedelmek nem bíznak meg benned.

Most azért menj vissza békességgel, és ne tégy semmi olyat, amit rossznak tartanak a filiszteusok városfejedelmei.

Dávid ezt felelte Ákisnak: Mit követtem el, és mi hibát találtál szolgálódban azóta, hogy nálad vagyok mindmáig? Miért nem mehetek el harcolni az én uram, királyom ellenségei ellen?

Ákis ezt válaszolta Dávidnak: Tudom, hogy te megbízható vagy, akár az Isten angyala, de a filiszteusok vezérei megmondták, hogy nem vonulhatsz velünk a harcba.

Most azért kelj föl korán reggel urad szolgálóival együtt, akik veled jöttek. Keljetez föl korán reggel, mihelyt kivilágosodik, és menjetez el!

Úgy látom, hogy Dávidot Isten védte meg attól, hogy Saul és Jonatán ellen kelljen harcolnia.

Dávid tehát korán fölkelte embereivel együtt, hogy még reggel elmenjen, és visszatérjen a filiszteusok földjére. A filiszteusok pedig fölvonultak Jezréelbe.

Mire Dávid harmadnapra Ciklágba érkezett embereivel, az amálékiak betörték a Délvidékre meg Ciklágba, földúlták és fölperzselték Ciklágot.

Az amálékiak voltak azok, akikkel kapcsolatban Isten azt parancsolta Saulnak, hogy írta ki őket mind egy szálig, de Saul ezt nem tette meg, hanem csak hazudta, hogy megtette ezt. Az amálékiak az Írásokban a test vágyainak a testi életnek a jelképei. Isten nem akarja, hogy megjavítsuk, megreformáljuk a testünket, vagy, hogy ellenőrzésünk alá vonjuk, hanem azt akarja, hogy megöljük a testünk vágyait, feszítsük keresztre, és ne hagyjunk neki helyet arra, hogy a vágyakozásaink után járjon.

Ha nem tesszük meg ezt, akkor további problémákhoz fog vezetni. Ha Saul engedelmesen kiírtotta volna az amálékiakat, akkor azok nem tudták volna megtámadni Ciklágót, és elvinni az asszonyokat, és a gyerekeket. Saul is egy amáléki fogja megölni másnap. Ha a testünk vágyának egy részét a szabadságunkra hivatkozva meg akarjuk tartani, az később vissza fog támadni, és el fog pusztítani téged.

Mire Dávid harmadnapra Ciklágba érkezett embereivel, az amálékiak betörték a Délvidékre meg Ciklágba, földúlták és fölperzselték Ciklágót.

Fogságba vitték a benne levő asszonyokat. Nem öltek meg sem kicsinyt, sem nagyot, hanem elhajtották őket, és elmentek útjukra.

Amikor Dávid embereivel együtt megérkezett a városba, látták, hogy az föl van perzselve, feleségeiket, fiaikat és leányaikat pedig fogságba vitték.

Ekkor hangos sírásra fakadt Dávid és a vele levő nép, míg végre erejük sem volt a sírásra.

Dávid két feleségét is fogságba vitték: a jezréeli Ahinóamot és Abigailt, a karmeli Nábál volt feleségét.

Dávid nagyon szorult helyzetbe jutott: a nép már arról beszélt, hogy megkövezi, annyira el volt keseredve az egész nép a fiai és leányai miatt.

Emlékezzünk, hogy Dávid emberei igen nyersek és kemények voltak: a csapat olyan menekültekből állt, akik korábban bajban voltak, adósságuk volt vagy a törvénnyel kerültek összeütközésbe. Ez nem volt egy elithadsereg, és meg is akarták kövezni őt.

Dávid azonban az Úrban bízta magát.

Ezt mi magunk is gyakran meg kellene tegyünk. Hogyan tette ezt? Olvassuk a 45.-ik zsoltárt:

Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!

Igy beszélt Dávid önmagához, és mi is ezt kellene kérdezzük magunktól, hogy mi a bajod van lelkem? Nem bízol Istenben? Isten ki fog szabadítani, mert Ő ül a trónuson még mindig, és Ő nem fog elhagyni soha.

Ha az Úrra nézünk, akkor ismét visszatér az erőnk, ismét visszaáll az egyensúly az életünkben, és ismét a megfelelő szemszögből fogjuk látni a dolgokat.

Ezt mondta Dávid Ebjátár papnak, Ahimelek fiának: Hozd ide az éfódot! És Ebjátár odavitte Dávidnak az éfódot.

Dávid pedig megkérdezte az URat: Üldözzem-e azt a rablócsapatot? Utolérem-e őket? Ő pedig így felelt neki: Üldözd, mert biztosan utoléred, és még kiszabadíthatod őket.

Akkor elment Dávid hatszáz emberével együtt. Amikor a Beszór-patakhhoz értek, egy részük megállt.

Dávid folytatta az üldözést négyszáz emberrel, mert kétszáz ember megállt: ezek fáradtak voltak ahhoz, hogy átkeljenek a Beszór-patakon.

Akkor találtak a mezőn egy egyiptomi embert, és Dávidhoz vitték. Adtak neki kenyeret, hogy egyék, és megittatták vízzel.

Adtak neki egy fügekalácsot és két szőlőkalácsot. Ő evett, és magához tért, mert három nap és három éjjel sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott.

Dávid ezt kérdezte tőle: Kinek az embere vagy, és hova való vagy? Ő így felelt: Egyiptomi ifjú vagyok, egy amáléki ember szolgája, de elhagyott az uram, mert három napja megbetegedtem.

Mi törtünk be a kerétiak déli vidékére meg Júda területére és Káléb déli vidékére, és mi perzseltük fel Ciklágot.

Dávid megkérdezte tőle: Elvezetsz bennünket ahhoz a rablócsapathoz? Ő így felelt: Esküdj meg nekem az Istenre, hogy nem ölsz meg, és nem adsz át uramnak, akkor elvezetlek ahhoz a rablócsapathoz.

El is vezette hozzájuk; azok pedig az egész vidéken elszéledve ettek, ittak, és táncoltak, mert igen nagy volt a zsákmány, amit a filiszteusok földjén és Júda földjén szereztek.

Dávid virradattól másnap estig vágta őket, és senki sem menekült meg közülük, csak négyszáz fiatal ember, akik tevére ülve elvágattak.

Így mentett meg Dávid mindent, amit az amálékiak elvittek. Két feleségét is megmentette Dávid.

Semmijük sem hiányzott a zsákmányból, sem kicsiny, sem nagy, sem fiúk, sem lányok, semmi, amit elvettek tőlük. Mindent visszaszerzett Dávid.

A juhokat és marhákat is mind visszavette Dávid. Ezt a jószágot előtte terelték, és azt mondták: Ez Dávid zsákmánya.

Dávid visszaérkezett ahhoz a kétszáz emberhez, akik fáradtak voltak ahhoz, hogy Dávidot kövessék, és ezért otthagyták őket a Beszór-pataknál; ezek elébe mentek Dávidnak és a vele levő népnek, Dávid odament ehhez a néphez, és békességgel köszöntötte őket.

Akkor néhány gonosz és elvetemült ember azok közül, akik elmentek Dáviddal, így kezdett beszélni: Mivel ezek nem jöttek velünk, ne adjunk nekik a zsákmányból, amit megmentettünk, hanem mindegyiknek csak a feleségét és a gyermekeit. Vigyék el őket, és menjenek!

Dávid azonban így felelt: Atyámfia! Ne tegyetek ilyet azzal, amit az ÚR adott nekünk! Mert ő őrzött meg bennünket, és ő adta kezünkbe a ránk támadó rablócsapatot.

Ki hallgathatna rátok ebben a dologban? Hanem amekkora annak a része, aki elment a harcba, akkora legyen annak a része is, aki a felszerelésnél maradt. Egyforma részt kapjanak!

És így lett ez attól a naptól fogva azután is: rendelkezéssé és szokássá tették ezt Izráelben mindmáig.

Szerintem ugyanez a szabály a mai misszionáriusok esetében is. Egy misszionárius csak akkor tud elmenni, ha valaki küldi őt. Tehát mikor mi kiküldjük és támogatjuk a misszionáriusokat úgy, hogy a „felszerelésnél maradunk”, ugyanolyan részt kapunk a szolgálatuk gyümölcséből, mint ők maguk. Ez Isten törvénye.

Amikor megérkezett Dávid Ciklágba, küldött a zsákmányból Júda véneinek, az ő barátainak, ezzel az üzenettel: Nektek szóló ajándék ez az ÚR ellenségeinek a zsákmányából.

Küldött a Bételben, Rámót-Negebben és Jattírban lakóknak, az Aróérban, Szifmótban és Estemóában lakóknak, a Rákálban, a jerahmeéliek városaiban és a kéniek városaiban lakóknak, a Hormában, Bór-Ásánban és Atákban lakóknak, a Hebrónban és mindazokon a helyeken lakóknak, ahol megfordult Dávid az embereivel.

Közben a filiszteusok megütköztek Izráellel, és az izráeliek megfutamodtak a filiszteusok előtt. Hullottak a sebesültek a Gilbóa-hegyen.

A filiszteusok Saulnak és fiainak a nyomába szegődtek, és megölték a filiszteusok Jónátánt, Abinádábót és Malkisúát, Saul fiait.

Nagyon heves volt a küzdelem Saul körül, amikor rátaláltak az íjászok. Súlyosan megsebesítették az íjászok,

azért ezt mondta Saul a fegyverhordozójának: Húzd ki a kardod, és szúrj át vele, hogy ha ideérnek ezek a körülmetéletlenek, ne ők szúrjanak le, és ne űzzenek gúnyt belőlem! De a fegyverhordozó nem akarta, mert nagyon félt. Ekkor fogta Saul a kardját, és beledőlt.

Amikor látta a fegyverhordozó, hogy meghalt Saul, ő is a kardjába dőlt, és meghalt vele együtt.

A következő fejezetből kiderül, hogy még nem halt meg teljesen, hanem az amáléki ölte meg végül.

Így halt meg Saul azon a napon, és vele együtt a három fia meg a fegyverhordozója és összes embere.

Amikor látták azok az izráeliek, akik a völgyön és a Jordánon túl laktak, hogy az izráeliek megfutamodtak, és Saul is meghalt fiaival együtt, elhagyták a városokat és elmenekültek. A filiszteusok pedig odajöttek, és letelepedtek azokban.

Másnap eljöttek a filiszteusok, hogy kifosszák az elesetteket. Megtalálták Sault és három fiát is, amint ott feküdtek a Gilbóa-hegyen.

Leválták a fejét, megfosztották fegyverzetétől, és körülvitették a filiszteusok földjén, hogy megvigyék az örömhírt bálványaik templomába és a népnek. Fegyverzetét Astárót templomában helyezték el, holttestét pedig Bétseán várfalára akasztották.

Betseán a Gilboa-hegy északi csücskénél található, a várfalak még ma is állnak ott. Jábes-Gileád pedig a Jordán másik oldalán található város.

Amikor azonban meghallották Jábes-Gileád lakói, hogy mit tettek Saullal a filiszteusok, elindultak a harcosaik, egész éjjel meneteltek, és levették Saulnak és fiainak a holttestét Bétseán várfaláról. Hazamentek Jábesba, és ott elégették azokat.

Néha vannak akik megkérdezik, hogy mit gondolok a hamvasztásról. Szerintem ez csak felgyorsítja a természetes folyamatokat, hisz a hamvasztás azt teszi meg 37 perc alatt, ami természetes módon úgyis megtörténik 37 év alatt. A sírban a testünk amúgy is elporlad. Semmi lelki akadályát sem látom a hamvasztásnak, Saul és fiait is így égették el.

A Biblia egyetlen szóval sem említi, hogy hibás dolog lenne a hamvasztás, hisz az a test már csak egy üres, elhasznált dolog, amelynek semmi értéke sincs miután a lélek eltávozik belőle. Nekem teljesen mindegy, hogy mit tesznek majd a testemmel azután, hogy a lelkem eltávozott belőle. Ha azt gondolják, hogy bármelyik szervemet valaki fel tudja használni, akkor nyugodtan használják fel. Ha el akarnak hamvasztani, csak nyugodtan tegyék, mert én úgysem leszek már arrafelé. Annyira le fog akkor már nyűgözni az új model, hogy semmi vágyam sem lesz arra, hogy ehhez a maradvány testhez ragaszkodjak.

Értékelem az ebben eltöltött jó éveket, de ez a test már nem a régi, és az idő múlásával csak egyre jobban el fog gyengülni. Pál apostol mondta, hogy *azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat.* Miután leélted az idődet, már el vagy készülve, hogy találkozzál az Uraddal, mert eleget láttál már e romlott világból.

Pál azt mondta a filippieknek, hogy vegyes érzelmei vannak:
Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom.
Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél;
de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.

És vannak ilyen idők, amikor mi, Isten gyermekei már vágyódnak az Úrral lenni, de ugyanakkor tudjuk, hogy még mindig vannak földi felelősségeink a szereteteink felé.

Csontjaikat pedig összeszedték, és eltemették Jábésban egy tamariszkuszfa alatt, és böjtöltek hét napig.

Ez Saul szomorú és tragikus karrierjének vége, akit Isten kiváló képességekkel és fizikummal áldott meg, aki valamikor Isten kenetével rendelkezett, de végül Istennel szembeni engedetlensége miatt Isten elutasította őt, és ez lett a vége.

Atyám, köszönjük az Igédet és azért imádkozunk, hogy az itt leírt életek alapján tanuljunk a történetekből, és engedelmeskedjünk Neked, alárendelve magunkat mindenben. Add, hogy a Te Igéd lakozzon a mi szívünkben hit által, és mindnyájan fel tudjuk fogni azt, hogy milyen hosszú, milyen széles, milyen magas és milyen mély a Te irántunk való szereteted, Jézus nevében.